

ZÁPAS O DUŠI 163

PŮJČUJ, ROZMNOŽUJ, ROZŠIŘUJ
ZIMA 2024, ROČNÍK 35



RODINA UCTÍVÁ PÁNA

*Sola Scriptura – Jedině Písmo, Sola Fide – Jedině vírou, Sola Gratia – Jedině milostí,
Solus Christus – Jedině Kristus, Soli Deo Gloria – Jedině Bohu sláva*

WWW.REFORMACE.CZ



OBSAH

- 4 Rodiče, vychovávejte své děti
- 10 Cílem biblického poradenství je Boží sláva (3. část)
- 16 Manžel podle Kristova vzoru
- 21 Otcové a vedení dětí
- 26 Spurgeonovo tajemství pro výchovu zbožných dětí
- 28 Jaký přínos má rodinná bohoslužba?
- 29 Pozvánka na konferenci
- 33 To nejlepší pro jeho slávu
- 35 Kdo jsou puritáni a co učí?
- 40 Jak poznám, že jsem spasený?
- 45 Premileniálně-dispenzační pohled na Zjevení 20 (1. část)
- 48 Dotaz čtenářky
- 50 Chvála a díkůvzdání

Čtvrtletník *Zápas o duši* vydává Spolek Reformace.cz, Žandov 85, 403 39 Chlumec, IČ 41605012, pod evidenčním číslem MK ČR E 11180. Číslo 163 vyšlo 7. 12. 2024.

Odpovědný redaktor: Jan Suchý

Redakční rada: Milan Bulák, Roman Klusák,

Julie Petrecká, Iva Suchá

Sazba: Hana Hloučová

Titulní foto: www.unsplash.com

Tisk: Grafotechna plus, s. r. o., Lýskova 1594/33, 155 00 Praha 13 – Stodůlky

ISSN 1804-2880 (print), ISSN 2336-8330 (online)

Nepronájemné.

Korespondenční adresa:

📍 Spolek Reformace.cz,
Žandov 85, 403 39 Chlumec

☎ (+420) 472 741 623

✉ zapasodusi@gmail.com

Děkujeme za vaše dobrovolné příspěvky, které můžete poslat přílohou **složenkou** nebo **bankovním převodem** na číslo účtu: 2600196560/2010 (ČR), SK108330000002600196560 (SK).

Platba pomocí QR kódu

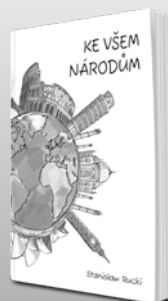
Přihlaste se přes smartbanking ke svému účtu a zvolte možnost platby QR kódem. Po načtení kódu se Vám



vygeneruje platební příkaz, zvolte vyšší příspěvek, platební příkaz pak odešlete na účet Reformace.cz.

S. Rucki: Ke všem národům

Fascinující příběhy odvážných mužů a žen, kteří zasvětili své životy službě Bohu



PoutnikovaCetba.cz



ÚVODNÍ SLOVO

Kéž rostete v milosti a v poznání našeho Pána a Spasitele Ježíše Krista. Jemu buď sláva nyní a až do dne věčnosti. (2Pt 3,18)

Pokoj vám, milí čtenáři Zápasu o duši,

v úplném závěru svého dopisu odkrývá apoštol Petr touhu svého srdce: *kéž rostete v milosti a v poznání*. Naše oči obvykle padnou nejprve na příkaz – co mám dělat? Ale jako žádný motor nepojede bez energie, ani naše touhy i směřování v křesťanském životě nedojdou cíle a naplnění, pokud nejsou zaměřeny na Krista a zmocněny Kristem. A to je cílem článku v novém čísle. Kéž vám jejich zaměření na Boží slávu pomáhá v rodinách i v církvi na cestě svědectví evangelium pokoje.

Chtěl bych vás také pozvat k setkání u Božího slova na Zimní konferenci Zápasu o duši a Poutníkovy četby, která se koná v sobotu 22. 2. 2025 v Praze, dá-li Bůh. Podrobnosti a přihlášku naleznete na webu Reformace.cz. Moc se těšíme na společný čas sycení Slovem a obecenství vykoupených svatých!

P. S.: Děkujeme za vaše štědré dary pro Reformaci.cz a časopis Zápas o duši v roce 2024. Jsme Pánu nesmírně vděční, jak se o vydávání časopisu věrně skrže vás, čtenáře, stará. Pokud potřebujete potvrzení o vašich darech za rok 2024, napište prosím nejlépe na email zapasadusi@gmail.com. Potvrzení budeme rozesílat do konce února.

Jedině Bohu buď sláva!

PŘIHLASTE SE NA KONFERENCI ZÁPASU O DUŠI A POUTNÍKOVY ČETBY 2025!

sobota 22. 2. 2025, hotel Krystal, Praha

Soli Deo Gloria – Jedině Bohu buď sláva

- 1. SDG je vyvrcholením předchozích 4 Solas (J 20,30–31 – Milan Bulák)*
- 2. Spaseni pro Boží slávu (Ef 2,8–9 – Roman Klusák)*
- 3. Sláva Bohu za mou spásu (1Tm 1,12–17 – Radek Kolařík)*
- 4. Vše je k Boží slávě (Ř 11,33–36 – Marcus Denny)*





TÉMA ČÍSLA: RODINA UCTÍVÁ PÁNA

RODIČE, VYCHOVÁVEJTE SVÉ DĚTI

Jan Suchý

Ježíš však řekl: „Nechte děti a nebraňte jim jít ke mně; neboť takovým patří království nebeské.“ (Mt 19,14)

Důležité ALE

Pokoj vám, milí čtenáři, dnes se podíváme do listu apoštola Pavla církvi v Efezu, abychom lépe porozuměli úkolu, ke kterému každého křesťana povolává Pán:

V poddanosti Kristu se podřizujte jedni druhým. (Ef 5,21)

Apoštol, veden Duchem svatým, vysvětloval efezským křesťanům, co taková poddanost Kristu znamená především v rodině – pro manželky, muže i děti. Dnes je před námi Pavlova výzva z listu Efezským 6,4 k rodičům, a zvláště k otcům:

Otcové, nedrážděte své děti ke vzdoru...

Zdálo by se, že se rodiče mají především vyvarovat hříšného jednání se svými dětmi, které by je ubíjelo na duchu a vedlo ke vzpouře a hněvu. Dobrá, ale tady jistě výchova nekončí. Pak by

rodiče mohli sedět s rukama v klíně a zde by končila veškerá jejich zodpovědnost. Boží slovo ale ve 4. verši pokračuje:

... ale vychovávejte je v kázni a napomenutích našeho Pána.

Je tedy zřejmé, že nemůžeme zůstat jenom u boření špatné stavby, ale musíme začít a pokračovat ve výstavbě nové, užitečné stavby. Proto zde Pavel zvolil slovo ALE.

Otcové, nedrážděte své děti ke vzdoru, ale vychovávejte je...

Místo rozbíjení budujte, místo boření stavějte, místo abyste popouželi děti k hněvu (BK) a zoufalství, místo abyste „dráždili své děti k hněvu“ a ony tak malomyslněly, ztrácely odvahu (Petrův NZ) a vzdorovaly, tak je vychovávejte. ALE – místo popouzení ke vzdoru máte vy, otcové a matky, křesťanští rodiče, úžasné povolání vychovávat své děti a k tom vám Pán Bůh přidává dva klíčové nástroje.

I. Vychovávejte je

Toto je příkaz Páně: místo popouzení k hněvu své děti vychovávejte. V jakém duchu máme děti vychovávat? Je to stejné jako povolání Pána pro každého, kdo se znovu narodil z Ducha Božího a uvěřil Pánu Ježíši. Ve 4. kapitole listu Efezským nám Boží slovo říká, k čemu nás, všechny Boží děti, Pán povolává, jak máme jednat:

Ať je vám vzdálena všechna tvrdost, zloba, hněv, křik, utrhaní a s tím i každá špatnost; buďte k sobě navzájem laskaví, milosrdní, odpouštějte si navzájem, jako i Bůh v Kristu odpustil vám. (Ef 4,31–32)

Křesťanská výchova vedená Duchem svatým bude opouštět tvrdost srdce, se kterou jsme žili kdysi bez Krista, a bude se rozhojňovat v lásce, milosrdenství a odpuštění směrem k našim dětem. Stejně se náš Pán chová k nám v Kristu Ježíši. Slovo „vychovávejte“ má v řečtině hluboký význam: doslova znamená žít, pečovat, vychovávat k dospělosti, opatrovat, trénovat. Uvedené významy slova vychovávat nacházíme na různých místech v Novém zákoně. Učíme se zde několik věcí o výchově. Za prvé, abychom mohli někoho vychovávat, musíme být s ním. Mám kamaráda z práce, který je výborný sportovec a mezi lyžaři, horolezci a vodáky je velmi oblíbený. Každý ho má rád, protože umí ostatní bavit, zvláště když vezme do ruky kytař. Ale jako otec několika dětí, které má s různými ženami, nemůže naplnit povolání vychovávat své děti. Tráví s nimi sotva několik hodin v týdnu a těžko bude vést své děti po telefonu. Těžko bude sledovat jejich každodenní zápasy i radosti. K dobré a užitečné výchově musí být rodiče s dítětem. Za druhé se o výchově učíme, že otcové a matky nesou zodpovědnost za živobytí dětí. O pár veršů dříve, v Efezským 5,29 Pavel argumentuje, že nikdo nemá v nenávisti své vlastní tělo, ale živí je a stará se o ně, protože jej miluje.

Proto i muži mají milovat své ženy jako své vlastní tělo. Kdo miluje svou ženu, miluje sebe. Nikdo přece nemá v nenávisti své tělo, ale živí je a stará se o ně. (Ef 5,28–29)

Slovo „živí“ je stejné slovo jako naše „vychovávejte“. Starejte se o praktické potřeby dětí – jídlo, ošacení, střechu nad hlavou. Možná to zní samozřejmě, ale samozřejmě to není. Jde o zodpovědnost danou Stvořitelem, aby rodiče pečovali o své děti a nezabývali se jen péčí o vlastní potřeby. Třetí význam slova „vychovávejte“ je vedení k dospělosti. Otcové mají odpovědnost vychovávat své děti tak, aby jednoho dne byly schopné samostatného života. Kdy je dítě dospělé? Když je mu 18 let? Ne, biblicky je dítě dospělé, když převezme zodpovědnost za svůj život a není už závislé na rodičích. Když se začne žít svou prací. Malé dítě budeme učit zodpovědnosti třeba tak, že musí mít uklizený pokoj. Větší dítě má zodpovědnost plnit si školní povinnosti. Dospívající děti potom budeme učit zodpovědnosti ve věcech jejich volby mezi tím, co je dobré a užitečné, a tím, co je hříšné a co ničí – jak jejich vlastní život, tak i životy druhých lidí. Mluvil jsem o výchově dětí s jedním biblicky moudrým mužem, kazatelem, který vychovával 4 děti. Ptal jsem se ho, co považuje za důležité ve výchově. Jedno mi silně utkvělo v mysli: varuj své dítě. Ukaž mu hrůzu důsledků hříšného jednání. Snaž se, aby pochopilo, k čemu vede hřích, jak člověka zdevastuje a ubližuje druhým. To je součástí výchovy k zodpovědnosti dospělého.

Čtvrtý význam slova „vychovávejte“ je trénink. Trénuj a cvič své děti, aby věděly, jak jednat. Trénuj je v pracovitosti, důslednosti. Atlet musí denně cvičit, protože chce doběhnout do cíle první a zvítězit. Znovu a znovu každý den trénuje své tělo. Trénuj své děti ve spravedlnosti, aby se učily dobře rozeznat dobré od zlého. Ve škole je normální mít tahák na písemku. Tati, dělají to všichni! Tak zní odpověď dítěte na otázku, jak je na tom s taháky? Vychovávat ke spravedlnosti znamená, že si dáš tu práci, sebereš všechnu odvalu a budeš dětem vysvětlovat, že je to podvod. I když na se na tebe budou dívat nechápavě. Čím dál jasněji vidíme, že výchova je spojená také s kázní a vyučováním. K tomu apoštol Pavel pokračuje: vychovávejte své děti v kázní.

II. V kázní

Vychovávejte je v kázní, říká apoštol Pavel. Slovo kázeň se zde překládá z řeckého „paedia“, což je také disciplína. Nejlepší výklad toho, co je biblická kázeň, musí začít v listu Židům. Více můžeme kázní porozumět při čtení 12. kapitoly, kde je popsáno, jak sám Pán Bůh kázní, vychovává své děti. Kde je v tomto oddíle v ČEP použité slovo výchova, jde o naše „paedia“, kázeň. Po výčtu svědků víry, kteří prošli kvůli své důvěře Bohu utrpením, píše autor listu Židům:

Proto i my, obklopeni takovým zástupem svědků, odhodme všecko přítěž i hřích, který se nás tak snadno přichytí, a vytrvejme v běhu, jak je nám uloženo, s pohledem upřeným na

Ježíše, který vede naši víru od počátku až do cíle. Místo radosti, která se mu nabízela, podstoupil kříž, nedbaje na potupu; proto usedl po pravici Božího trůnu. Myslete na to, co všecko on musel snést od hříšníků, abyste neochabovali a neklesali na duchu. Ještě jste v zápase s hříchem nemuseli prolít svou krev. Což jste zapoměli na slova, jimiž vás Bůh povzbuzuje jako své syny: „Synu můj, podrobuj se kázní Páně a neklesej na mysl, když tě kárá. Koho Pán miluje, toho přísně vychovává, a trestá každého, koho přijímá za syna.“ Podvolujte se jeho výchově; Bůh s vámi jedná jako se svými syny. Byl by to vůbec syn, kdyby ho otec nevychoval? Jste-li bez takové výchovy, jaké se dostává všem synům, pak nejste synové, ale cizí děti. Naši tělesní otcové nás trestali, a přece jsme je měli v úctě; nemáme být mnohem víc poddáni tomu Otcí, který dává Ducha a život? A to nás naši tělesní otcové vychovávali podle svého uvážení a jen pro krátký čas, kdežto nebeský Otec nás vychovává k vyššímu cíli, k podílu na své svatosti. Přísná výchova se ovšem v tu chvíli nikdy nezdá příjemná, nýbrž krušná, později však přináší ovoce pokoje a spravedlnost těm, kdo jí prošli. (Žd 12,1–11)

Zde nám dává sám Pán Bůh vzor biblické kázně. Říká, žijte ve spravedlnosti, v posvěcení, odhazujte hřích, který se vás tak snadno přichytí. Bez ohledu na to, jak těžkými zkouškami procházíte. Nakonec je to Boží milost, neboť skrze zkoušky vás Pán Bůh vychovává a vede ke kázní. A podívejte se, jaký je cíl Boží výchovy jeho dětí: podíl na jeho svatosti! Úžasné! Co se tu můžeme od Boha naučit pro výchovu svých dětí? Přitom musíme mít na paměti, že ne vždy jsou

to děti obrácené, znovuzrozené z víry. A přece je máme také vychovávat v kázni. Pán kázní neboli vychovává své syny, protože to nejsou cizí děti. Byli koupeni drahou Kristovou krví. Proto je Otec miluje a protože je miluje, tak je také vychovává. Kdyby Bůh nechal své děti napospas sobě samým nebo cizím, třeba falešným učitelům, kteří chtějí stádo roztrhat, byl by to důkaz, že Otec své děti nemiluje a je mu jedno, co s nimi bude. Bůh ale své děti velmi miluje. Důkaz jeho lásky je, že je přísně vychovává. Proto je bude otec rodiny, který opravdu miluje své drahé děti, přísně vychovávat. Ne-ní mu totiž jedno, co s nimi bude. Musí je trénovat, musí je cvičit, aby dovedly rozlišovat, co je dobré a co zlé. Udělá všechno pro to, aby se jeho dítě naučilo dobrému. Aby z jeho charakteru mizel hřích a rostla spravedlnost. Náš nebeský Otec je vzorem pro naše posvěcení:

Vždyť je psáno: „Svatí buďte, neboť já jsem svatý.“ (1Pt 1,16)

My otcové nejsme svatí, ačkoliv je naším úkolem posvěcovat se. I přesto jsme svým dětem vzorem. Do jaké míry usiluješ o svatost, do takové tě budou napodobovat i tvé děti. Jestli jedná otec doma s manželkou neuctivě, nebudou se ani děti učit jednat s druhými s úctou. Jestli vidí tvou lenost, budou ji považovat za samozřejmost. Vidí-li, že sice říkáš, že miluješ Boha, ale tvoje Bible leží zaprášená na polici, i ony budou mít sotva vlašnou touhu Pána denně v Písmu poznávat. Vidí-li tvé dítě, že ohýbáš spravedlnost, ani ono o ni nebude přiliš

usilovat. Pro dítě nebude výchova vždy příjemná. Proto se chce přirozené srdce vyhnout kázni rodičů, která je vychovává ke spravedlnosti.

Veškeré Písmo pochází z Božího Ducha a je dobré k učení, k usvědčování, k nápravě, k výchově ve spravedlnosti... (2Tm 3,16)

Ve 2. Timoteovi 3,16 je „kázní“ nazvána „výchova ke spravedlnosti“. Kázeň je láskyplné vedení dítěte ke spravedlnosti. Výchova ke kázni vede ke spravedlnosti. Mírou spravedlnosti je Bůh a měřítkem Boží přikázání. Co je u Boha dobré, je dobré pro nás, co je u Boha zlé, je zlé i pro nás. Výchova ke spravedlnosti je víc než učení. Nyní jde o schopnosti, dovednosti a charakter, který otec buduje v dítěti svou výchovou. Cílem je, aby bylo jednání dítěte k Boží slávě.

Dodržuj, můj synu, otcovy příkazy a matčiným poučováním neopovrhuj. Přivaž si je natrvalo k srdci, oviň si je kolem hrdla. Povedou tě, kamkoli půjdeš, když budeš ležet, budou tě střežit, procitneš a budou s tebou rozmlouvat. Vždyť příkaz je světlem a vyučování osvětluje, domluvy a kárání jsou cesty k životu. (Př 6,20–23)

Výchova ke kázni vede k životu. A stejně jako trestá Bůh své milované děti, když je třeba, aby se navrátily na dobrou cestu, tak i nám otcům dává Pán prostředek, který pomáhá navrátit dítě od zlé cesty. Láskyplná výchova ke kázni, je-li potřeba, může sáhnout i k trestání.

Kdo šetří hůl, nenávidí svého syna, kdežto kdo jej miluje, trestá ho včas. (Př 13,24)

Stejnou hůl měl vzít Élí na své syny Chofního a Pinchase, kteří hřešili

a znesvěcovali službu Hospodinu v chrámě v Šílu (1S 1–3). Místo toho ctil Élí své syny více než Hospodina. Nekáznil je, a tak zemřeli oba v jeden den na celý Élího dům přivedl Pán Bůh odsouzení. Náš verš v Efezským 6,4 o výchově dětí pokračuje:

Vychovejte je v kázni a napomenutích našeho Pána.

III. V napomenutích našeho Pána

Zde použité slovo „napomenutí“ je řecké „nouthetia“. Znamená to doslova vyučování s napomínáním. Je to vlastně vyučování, které má za cíl nejen přinést informaci, ale také přimět posluchače, aby se vyučováním řídil. Jak máme své děti vyučovat s napomínáním, aby to, co uslyší, také poslouchaly?

a) Nejprve je třeba si ujasnit, proč máme děti vyučovat?

Apoštol Pavel, když učil v církvích, říká, že je vyučoval celou Boží vůli. Nic nevynechal.

Z Milétu poslal Pavel vzkaz do Efezu a zavolal si starší církve. Když k němu přišli, řekl jim: „Vy víte, jak jsem si u vás počínal celou dobu od prvního dne, kdy jsem přišel do Asie. Sloužil jsem Pánu s velkou pokorou, v slzách a zkouškách, které mě potkaly pro úklady židů. Víte, že jsem vám nezamlčel nic, co by vám bylo k prospěchu; všechno jsem vám řekl, když jsem vás učil ve shromáždění i v rodinách. Naléhal jsem na Židy i Řeky a vyzýval je, aby se

obrátili k Bohu a uvěřili v našeho Pána, Ježíše Krista.“ (Sk 20,17–21)

Zjevně vyučoval Pavel dospělé i děti – jak ve shromáždění, tak v jednotlivých rodinách, které navštěvoval. Cílem jeho vyučování bylo, aby se posluchači obrátili k Pánu ve víře. Jsi-li rodič, matka nebo otec, nemůžeš mít menší cíl než vši svou výchovou, včetně vyučování, vést své dítě k víře v Pána Ježíše Krista.

b) Druhá otázka je, co máme děti vyučovat?

Ani v tom nás Písmo nenechává na holičkách. Pavel v Efezu nezamlčel nic, co by jim bylo ku prospěchu. Učil je sázet Sportku? Ne, učil je vše, co je důležité pro život, který sice začal narozením na tento svět, ale skrze nové narození bude pokračovat na věky u Pána. K tomu vybíjí církev. Není těžké přijít na to, co máme vyučovat své děti, aby byly připravené na věčnost. Připomeňme si známé místo v Písmu:

Veškeré Písmo pochází z Božího Ducha a je dobré k učení, k usvědčování, k nápravě, k výchově ve spravedlnosti, aby Boží člověk byl náležitě připraven ke každému dobrému činu. (2Tm 3,16–17)

Budeme děti učit celou Bibli. Nic jim nezamlčíme, ale s ohledem na jejich věk je budeme učit celé Boží vůli, která byla nám lidem svěřena. Bohem zjevená vůle pro náš život je celé Písmo. Záleží na moudrosti rodičů, jak budou děti s Písmem seznamovat, jak jej budou číst. Kdo je schopen rozumět – tedy i malé děti, bude mít užitek z Božího slova.

Když se v pátém století před Kristem navraceli Židé z Babylona do Jeruzaléma, udělal přesně totéž. Učili se všichni z Božího slova.

Všechn lid se shromáždil jednomyslně na prostranství před Vodní branou a vyzvali znalce Zákona Ezdráše, aby přinesl knihu Mojžíšova zákona, který vydal Hospodin Izraeli. Kněz Ezdráš tedy přinesl Zákon před shromáždění mužů i žen, všech, kteří byli schopni rozumět, aby jej slyšeli, prvního dne měsíce sedmého. Četl z něho na prostranství před Vodní branou od svítání až do poledne mužům i ženám, těm, kteří byli schopni rozumět. Všechn lid pozorně naslouchal slovům z knihy Zákona. (Neh 8,1–3)

Připomeňme si jednu důležitou věc, která je nezbytná pro úspěch biblického vyučování. Je nám odkrytá ve verši 8:

Četli z knihy Božího zákona po oddílech a vykládali smysl, aby lid rozuměl tomu, co četli.

Muži k tomu určení vysvětlovali po částech význam biblických textů. Pokud máš své děti učit z Písma, je třeba Písmo vysvětlovat a vést k aplikacím. Boží slovo bez důsledků je suchý strom bez ovoce.

Vychovávejte své děti v napomenutích našeho Pána.

c) Třetí otázka je, jak máme děti vyučovat?

Zbožní muži, učitelé církve, dávají různé rady, jak vyučovat děti Božím slovu. Děti potřebují celé Boží slovo. S malými budete procházet třeba ilustrovanou Bibli pro děti a budete jim nejprve

vyprávět příběhy. Jak se naučí číst s porozuměním, budete spolu postupně číst Boží slovo. Ale při tom všem jste vy jeho učitel. Cílem je, aby dítě rozumělo, co je v Písmu napsáno, aby podle něj mohlo jednat i přemýšlet. Klíčem k naplnění tohoto příkazu je porozumění, o čem Boží slovo je. Pokud jej bereš jako souhrn příkazů a zákazů, kterými se má člověk řídit, aby se mu dobře dařilo, je to jenom část pravdy. Vyčerpávající odpovědí je Kristus. On dává význam každé části Písma tak, aby byla každému užitečná pro věčnost. Zde leží Pavlův důraz: vychovávejte je v kázni a napomenutích našeho Pána. Dvěma učedníkům, kteří se po vzkříšení Pána Ježíše vraceli z Jeruzaléma do Emaus, ukazoval sám Pán Ježíš smysl Starého zákona:

A on jim řekl: „Jak jste nechápaví! To je vám tak těžké uvěřit všemu, co mluvili proroci! Což neměl Mesiáš to vše vytrpět a vejít do slávy?“ Potom začal od Mojžíše a všech proroků a vykládal jim to, co se na něho vztahovalo ve všech částech Písma. (L 24,25–27)

Někdo může namítnout: „Víš, Ježíš si vybral několik míst ze Starého zákona, která o něm mluvila – hlavně prorocství, a ta ukazoval Kleofášovi a jeho manželce.“ Ale celé Písmo je vydechnuté od Boha (2Tm 3,16) a svědčí o Kristu:

Zkoumáte Písma a myslíte si, že v nich máte věčný život; a Písma svědčí o mně. (J 5,39)

Proto každý výklad Písma, každé vysvětlení příběhu nebo oddílu musí provázet otázka: Co se tu učíme o Kristu? Co nás Pán chce naučit o tom, že potřebujeme Krista? S takovým postojem

srdce, s takovým předpokladem, vyučujte své děti celou Bibli. Na nás, na rodičích je, abychom děti vedli k porozumění, že potřebují Krista. Máme děti vychovávat v kázni a napomenutích Páně. Náš Pán veškeré své vyučování a vedení učedníků, kázání zástupům, napominání židů, celou svou službu zabalil do modlitby. Vytrvale prosil svého Otce za učedníky i za nás. Podhoubím výchovy dětí je modlitba rodičů. Stejně jako apoštol Pavel toužil po spasení etnického Izraele, tak volají rodiče k Bohu o milost pro své děti ke spasení:

Bratří, toužím z celého srdce a modlím se k Bohu, aby Izrael došel spásy. (Ř 10,1)

Zabal svou výchovu do modliteb, jako v zimě oblékáš dítě do teplého oblečení. Zabal je do šálu svých modliteb. Už je Písmo, vždyť celé Písmo je napsáno k našemu poučení (Ř 15,4), povzbuzení (1K 9,10) a napomenutí (1K 10,11). Láska se projevuje nejen modlitbou za dítě, vyučováním Božího slova, modelováním správného jednání, ale také napomináním tehdy, když dítě nechce poslouchat rodiče.

Cílem našeho vyučování je láska z čistého srdce, z dobrého svědomí a z upřímné víry. (1Tm 1,5)

„Modlitba a činy jdou ruku v ruce.
Činy bez modlitby – domýšlivost!
Modlitba bez činů – pokrytectví!“

Charles H. Spurgeon

CÍLEM BIBLICKÉHO PORADENSTVÍ JE BOŽÍ SLÁVA (3. ČÁST)

John Piper

Wytrvalost je projekt celého společenství.

Říkám to znovu, protože to je důvod, proč musí být v církvi poradenství. Pisatel epištoly Židům ve svém varování proti odpadnutí neprohlašuje: „To se vám nemůže stát! Takže se nenamáhejte mluvit spolu naléhavě a s vážností.“ Ani nikdo jiný z pisatelů Bible nezaujímá podobný postoj, nikdo z nich neříká lidem, kteří se narodili z Boha: „Můžete být lhostejní a bezstarostní, pokud jde o pomoc druhým dosáhnout záchranu a vytrvat v pozici zachráněného, protože to je dané a děje se to automaticky.“ Nikdy takto nemluví. Říkají:

Povzbuzujte se navzájem den co den, dokud ještě trvá ono „dnes“, aby se nikdo z vás, oklamán hříchem, nezatrdil. (Žd 3,13)

Každodenní poradenství udržuje víru, inspiruje radost, umožňuje vytrvalost a rozněcuje lásku.

Pastoři, když kázete, kažte, jako kdyby na vašem poselství závisely duše. A ony na něm závisí. Když kázete pravdu a lidé ji odmítají a svůj život přizpůsobují omylu, jsou ztraceni. Nezáleží na tom,

jaké v minulosti učinili vyznání. Vytrvalost je pro spasení zásadní a tvrdím, že jde o projekt celého společenství. Chci, aby si moji lidé navzájem poskytovali poradenství. Chci, aby lidé používali svá na Boha zaměřená, Krista vyvyšující, do Boha zblázněná, Bibli sycená ústa, aby přitahovali lidi ke Kristu a radosti a aby varovali lidi před hříchy, které se snaží vkrást do jejich života. Musíme vyhledat, oslovit a zachránit lidi před nedostatkem potěšení v Bohu, před lhostejností k Písmu a před nedostatkem lásky, která vede ke službě ostatním. Jakub 5 říká: „Když někoho přivedete zpátky, zachráníte jeho duši před smrtí (parafráze v. 20).“ To je naléhavé.

V sázce je mnoho, ale většina sborů v neděli ráno podle toho nejedná, protože sami pastoři si neuvědomují, jak mnoho je v sázce. Ze stejného důvodu nepraktikuje většina sborů poradenství. Jejich pastoři zastávají učení, které vede k tvrzení: „Jsou zajištěni a v bezpečí, takže si nejsem jist, co bych mohl dělat, snad jen, že bych rozetřel trochu polevy na dortu. Možná jsou tu jeden dva nevěřící, takže bych možná mohl promluvit naléhavě k nim a mohlo by to znít, jako že je něco závažného v sázce.“ To je ale učení! Není divu, že spolu hrajeme hry. Není divu, že když jsme spolu, chceme se cítit dobře. Není divu, že spolu stěží mluvíme o důležitých věcech.

Pokaždé, když se postavím před svoje lidi, mám pocit, že by všichni mohli jít do pekla, kdyby nenaslouchali mým slovům. Mohli by být ztraceni. Ve svých

životech mají tisíce konkurentů toho, o čem k nim promlouvám z kazatelny, a ti je v průběhu týdne odtahují, aby milovali všechno, kromě Boha. V životech mých lidí není mnoho hlasů, které by křičely: „Nacházej potěšení především v Bohu! Všecko ostatní pokládejte za ztrátu pro nesmírnou vzácnost poznání Krista Ježíše. Nezákáte ho, pokud jsou pro vás ostatní věci důležitější.“ Lidé v našem shromáždění se obvykle neradují z Krista. Nové počítačové hry, co je k obědu a co dávají v televizi milují více než Krista. To ukazuje na vadné srdce.

Co udělám? Nebudu je hladit a říkat jim, že je všechno v pořádku.

Mějme zájem jeden o druhého a... nezanedbávejte společná shromáždění. (Žd 10,24–25)

Pastoři, vsaďte na malé skupinky ve svém sboru. Mějte zájem jeden o druhého. Nezanedbávejte společná shromáždění. Vsaďte na přátelství. Moudří lidé, napomínejte se navzájem každý den. Někdy se lidé ptají (a já se často ptám sám sebe): „Jak setkání skupinky jednou za týden uspokojí pokyn ‚povzbuzujte se navzájem den co den?‘“ Proto Bůh stvořil telefony a obědové přestávky v práci. Bůh dovolil, aby se společnost rozštěpila, nebyla orientovaná susedsky. Navzájem se neznají lidé, kteří žijí v okruhu 30 metrů, ale každý zná někoho v práci. Nikdo z našeho okruhu už není orientován na sousedy. Máme e-maily, telefony, faxy – a co je nejlepší, máme lidi osobně. Pokud nemůžete jinak, zatelefonujte někomu. Řekněte: „Díval ses včera večer na pornografii?“

„Ne.“ „Dobře. Poděkujme v modlitbě. Děkuji ti, Pane, že Kristus je naším Spasitelem a že můj přítel překonal další den. Amen.“ Zavolej mámě: „Uvidíme se zítra. Modli se za mě, abych přestal a opravdově se spojil s Pánem a svou ženou.“ Dělejte to každý den.

Máme se navzájem napomínat, abychom vzkvétali právě ve víře.

Povzbuzujte se navzájem den co den, dokud ještě trvá ono „dnes“, aby v nikom z nás nebylo zlé a nevěrné srdce. (Žd 3,13)

Nevíra je náš největší problém. Cílem poskytování poradenství je víra, cílem kázání je víra, cílem našich telefonických rozhovorů je posílit víru. Pastoři, měli byste deset nebo dvanáct týdnů kázat o tom, co je víra, protože slovo „víra“ a slovo „věřit“ většina věřících vnímá jako nadužívané a neužitečné. Bydlím v části města, kde je charismaticky zaměřená biblická vysoká škola. Naše čtvrt je skrz naskrz „obrácená“. Lidé z té vysoké jsou totiž dobří v pouliční evangelizaci. Každá prostitutka, každý drogový dealer, každá osoba žijící na ulici, každý opilec zná ten příběh. Potkávám je na ulici. „Můžete mi trochu pomoci?“ „Ano, pomůžu ti. Nemám sice peníze, ale znáš Krista?“ „Ale jo, znám Krista.“ „Věříš v něj?“ „Věřím v něj, je skvělej.“ Co na to říct? Je třeba, aby ta stará dobrá slova potažená krustou získala zpátky svůj skutečný význam a život.

Trvalo mi třicet let, než jsem na to přišel. Ve všem, co píšu, jde o hledání

způsobu, jak říct zřejmé způsobem, který lidi vyburcuje k životu v Ježíši. V našem sboru teď mluvíme následovně. Pohlédme do Jana 1,12:

Těm pak, kteří ho přijali a věří v jeho jméno, dal moc stát se Božími dětmi.

Ptám se: „Přijali jste Ježíše jako svůj poklad?“ (Ne jako Pána nebo jako Spasitele, i když na to se také ptám.) Lidé odpovídají: „Nevím jistě.“ „Dobře, to nám pomůže. Teď můžeme mluvit o tom, co je víra.“ Popsal jsem 400 stránek v knize Future Grace tím, že jsem se snažil ospravedlnit a vysvětlit rozumem následující definicí víry: Víra znamená být uspokojen vším, čím je ti Bůh v Ježíši.

Já jsem chléb života; kdo přichází ke mně, nikdy nebude hladovět, a kdo věří ve mne, nebude nikdy žíznit. (J 6,35)

Přijít tak, aby člověk už nehladověl, odpovídá výroku, věřit tak, aby člověk už nežíznil. Zeptejte se: „Co je víra v Janovi 6,35?“ Víra je přijít ke Kristu, abychom uspokojili žízeň své duše vším, čím je pro nás Bůh v Ježíši.

Jaká je definice víry v Židům?

*Víra je podstata věcí, v něž **doufáme**. (Žd 11,1 ČSP)*

Nasměřujete se na budoucnost a doufáte v dobré věci. Nedoufáte ve špatné časy. Víra je hluboce pocítované, silné přesvědčení, že budoucí věc, v níž doufáte – sám Kristus, už žádný hřích, už žádné utrpení, život –, patří nám. To je víra v epištole Židům.

Proto pomáhá poradenství lidem bojovat dobrý boj víry. Vyburcovat tak lidi k boji! Tolik křesťanů jen pasivně

proplovává. Epištola Židům má ve 2. kapitole zničující slova pro každého, kdo se jen nechává unášet. Najednou se blíží přeje a strhávají je s sebou. Do nebe musíte plavat proti proudu. Musíte bojovat. Nechci, abyste v mých slovech slyšeli: „Dělejte skutky zákona, abyste v Božích očích obstáli.“ Všichni víme, že o to se nebojuje. Popravdě bojujeme právě proti tomu. Cílem našeho boje je spočinutí ve vše uspokojující Boží slávě, skrze Boží lásku. Naše duše nás vede buď k přepychu, nebo k zákonicství. Nebojujeme o to, jestli se vydáme cestou zákonicství nebo cestou přepychu. Ale milujte, těšte se, buďte spokojení, radujte se, ceňte a važte si Ježíše nade všechno a bude zřejmé, že máte zákon vepsaný do srdcí a že děláte, co po vás chce. Do takového boje je třeba se zapojit. Když se Pavel blíží ke konci života, říká: „Dobrý boj jsem bojoval, běh jsem dokončil, víru zachoval.“ To je správný boj.

Vyučujte své lidi, jak bojovat. Poradenství je válka. Bojujme za duše lidí tím, že jim předkládáme pravdu.

Víra je tedy ze slyšení zvěsti a zvěst skrze slovo Kristovo. (Ř 10,17 ČSP)

To neplatí jen pro nevěřící. To platí pro člověka zabředlého v cizoložství, v závislosti, ve zklamání, ve strachu nebo v hořkosti. Víra přichází skrze slyšení slova, jež pomazal Duch. Dovolte mi to spojit s mými slovy o lásce, co znamená milovat a být milován. Mám touhu, aby se moji lidé (a já taky) dostali přes různá tvrzení a biblické verše ke Kristu. Nemyslím tím, abychom biblické verše

obcházeli, ale abychom se skrze ně dostali až ke Kristu, k osobě, živé osobě, abychom ho poznali, milovali ho, vážili si ho, radovali se z něj, důvěřovali mu, cítili se s ním jako doma. Chci po něm toužit víc než po čemkoliv jiném – po manželce, manželovi, dětech, úspěchu v kariéře, volném čase, dovolené, zdraví, jídle, sexu, penězích. On je mnohem vzácnější.

Zde je ilustrace, kterou jsem použil při nedávném kázání: Moje žena, Noel, je v Georgii. Tyhle dva dny jsem spal sám a je to divné, protože za mnou nikdo neleží (ona si ke mně lehá zády a já okamžitě usínám). Ale tentokrát tady není. A tak ležím v tom velkém prázdném domě sám. Naše malá Talitha je s ní. Čtyři chlupci vyrostli a odešli. Dům je prázdný. Když jsem sám a dům je prázdný, a protože jsem morous (Měli byste vědět, že všechny ty knihy o radosti píšu, protože ji chci získat, ne protože už ji mám. Svou knihu jsem pojmenoval Touha po Bohu, ne Došel jsem radosti v Bohu.), položím hlavu na polštář a modlím se. Je sobotní noc a já mluvím s Bohem. „Pane, doufám, že teď usnu. Musím ráno kázat. Pomoz mi prosím, abych tě teď, při usínání, viděl, znal, byl vůči tobě opravdový a ty abys byl pro mě duchovně opravdový ve všem, co o tobě vím z Bible. Pomoz mi být v tobě tak spokojený, že kdyby se mi za hodinu a půl zastavilo ve spánku srdce a zemřel bych a v ten samý moment bych se probudil v nebi a myslel bych si, že se mi to zdá, a ty bys mě oslovil, štípнул a řekl: ‚Není to sen,‘ že by to bylo

v pořádku.“ Už žádná Noel, žádný sex, už žádná šestiletá Talitha, žádná pizza, žádné kázání, už žádné: „Není to fajn mít Johna Pipera jako kazatele na konferenci?“, už nic jiného než Ježíš. „Ježíši, dovoluji mi poznat tě tak dobře, že bude ziskem všechno ztratit?“

To jsem řekl svým lidem. Řekl jsem: „Chci to také pro vás. Chci vám pomoci se tam dostat. Chci, abyste ho znali tak dobře a tak hluboce ho milovali. Pokud všechno, co o něm víte, je jen seznam vlastností a pokud se nikdy přes ten seznam nedostanete k jeho osobě, k radosti z něj, k chození s ním a k prohlášení spolu s apoštolem Pavlem: „Stál při mně, a tak jsem byl schopen kázat evangelium pohanům a císařově osobní strážní,‘ pak nevíte, co je víra.“ Víra je být spokojen se vším, čím je pro nás Bůh v Ježíši. Nebýt uspokojený kázáním, církevním růstem, účinným poradenstvím, ale Bohem, osobou, tím jediným, kterého budete mít, až zemřete. Stačí vám?

Tato víra je kořenem veškeré lásky a dobrých skutků.

Vzájemným poradenstvím jednoho na jednoho v malých skupinkách zachovávejte, prohlubujete, zvětšujete a rozšiřujete víru a lásku. Proto Židům 10,24 říká něco jiného než 3,12–13. Tento text říká:

Mějme zájem jeden o druhého a povzbuzujme se k lásce a k dobrým skutkům.

Neříká: „Povzbuzujte se navzájem, abyste měli srdce plné víry.“ To je myšlenka za textem 3,12–13. Židům 3,12–13

už jsme probrali. Nyní postupujeme v epístole Židům k radikálnímu životnímu stylu v kapitolách 10 až 13. Otázkou je: „Odkud se bere životní styl radikální lásky?“ Vychází z víry a víra je zachována skrze lidi, kteří vás denně napomínají. Ale nyní autor v Židům 10,24 jasně říká: „Mějme zájem jeden o druhého a povzbuzujme se k lásce a k dobrým skutkům.“ Jak se to stane?

Možná že bychom mohli skončit tím, že si ukážeme nějaké vzorové způsoby, jak víra produkuje lásku. Pamatujete si mou definici poradenství? Došli jsme k tomu, že musíme být milovníky lidí, prokazovat se zdravím a prokazovat se vírou.

V Kristu Ježíši nezáleží na tom, je-li někdo obřezán či ne; rozhodující je víra, která se uplatňuje láskou. (Ga 5,6)

Pojďme se podívat na čtyři texty, abychom tomu porozuměli. Používám je během svého života opakovaně, abych otestoval, zda jsem nebo nejsem zamilován do Ježíše tak, jak bych měl být, a zda miluji lidi. Židům 10,34:

Vždyt' jste trpěli spolu s uvězněnými a s radostí jste snesli i to, že jste byli připraveni o majetek, neboť víte, že máte bohatství lepší a trvalé.

Nejbláznivější a nejúžasnější slova v tomto verši jsou „s radostí“. „... s radostí jste snesli i to, že jste byli připraveni o majetek.“ Ti, kdo mají s druhými soucit, nejsou zamilovaní do majetku. Jejich majetek byl zničen, rozbili jim okna, možná jim podpálili dům. Šli do vězení, aby navštívili své křesťanské

přátele, a něco je to stálo. Když viděli z dálky, jak jim hoří domy, neřekli: „Kde je Bůh?“ Unavuje mě, když to pořád slyším, ale jako pastor bych tak neměl mluvit, musím být shovívavý. Odpusťte mi, že mě to unavuje. Vždycky za mnou po bohoslužbě chodí lidé a pokládají mi otázky, na které jsem hledal odpovědi dvacet let. Ale upřímně řečeno, už mě unavuje je poslouchat. Rád by viděl církev, evangelikální hnutí v Americe, které místo aby říkalo: „Kde je Bůh?“, se raduje, když jim hoří domy. Jsou příliš zaneprázdnění milováním Boha a lidí. To říká náš text. Nevymyslel jsem si to. Není to pastorační a rétorická ozdoba a nadšázka. S radostí jste snesli i to, že jste byli připraveni o majetek, pravděpodobně se slzami v očích. Kdyby mi shořel dům, víte, co bych oplakal? Třicet tři deníků. Knihy můžu nahradit. Nemůžu ale nahradit deníky, které obsahují všechno, co mě Pán učil od mých dvaceti let. Nemyslím tím, že nesmíte plakat. Všichni poradci znají pojmy radostné slzy a zarmoucená radost. „Radujte se s radujícími, plačte s plačícími“ – oboje najednou. Nemůžete být pastor, pokud nezvládáte obojí najednou. Minulou neděli porodila 23letá dcera člena našeho pastoračního týmu zdravé dítě a v ten samý den 23letý Jamie Berglund z našeho sboru zemřel na Hodgkinovu chorobu. Pastoři, „radujte se s radujícími, plačte s plačícími“ (Ř 12,15). Říkám: „Dozvěděl jsem se o Jamiem včera večer. Je to tak těžké.“ Pak se otočím: „Gratuluji, dědečku.“ Znáte takové pojmy, že? Takto milujete.

Takto vyvolává víra radikální lásku. Ptáte se: „Máme jít do vězení, nebo ne? Pokud půjdeme, poznají, že jsme křesťané. Když budou vědět, že jsme křesťané, vsadí nás do vězení nebo nám spálí dům. Co budeme dělat?“ Odpověď?

... neboť víte, že máte bohatství lepší a trvalé. (Žd 10,34)

Víra je podstata věcí, v něž doufáme. (Žd 11,1)

Máme nebe, máme majetek, máme Krista. Pojdme, milujme, ať si drobký popadají, kde chtějí. Pro takové lidi kážu. Muslimové po celém světě misionáře odmítají. Chci vychovat generaci, která půjde vstříc meči, vstříc pušce a kázat Ježíše, dokud jim bude stačit dech. Jak vytvoříte takovou církev? Tím, že budete mít množství poradců, kteří neustále budou napomínat ostatní každý den, aby neměli zlé a nevěrné srdce. Nevíra je nedostatek spokojenosti v Kristu, milování pohodlí a jistot tohoto světa více než milování lidí.

Dovolte mi zmínit další tři texty, které používám, abych se ujistil, jestli dostatečně miluji Ježíše a ostatní lidi. Mojžíš nesl „Kristovo pohanění“ kvůli tomu, co pro něj Bůh v Ježíši znamenal (Žd 11,24–26). Je-li Bůh mým pokladem, snesu kritiku a odpor a nepřestanu milovat. „Pro radost, která byla před ním,“ vykonal Ježíš největší skutek lásky, který se kdy stal (Žd 12,1–2 ČSP). Radost motivuje nejhlubší skutky bolestivé obětavé lásky. Spokojenost v Bohu mě nutí položit svůj život, nežít sobecky.

Vyjděte tedy s ním za hradby, nesouce jeho potupu. Vždyť zde nemáme trvalý domov, nýbrž vyhlížíme město, které přijde. (Žd 13,13–14)

Nacházíš svou spokojenost v budoucím městě, kde je Bůh? Opustíš pohodlí a vydáš se směrem, kde je tě třeba? To je zvrst, o kterém neustále kážu. Chci, aby naše malé skupinky a naši moudří lidé poskytovali takové poradenství, aby lidé opustili pohodlí a vydali se tam, kde je jich třeba, a to za každou cenu. Dáte se do pohybu (říká se mu láska), pokud nemáte zlé a nevěrné srdce, které se nechá okouzlit chválou od lidí, potěšením plynoucím z rodiny a svodem úspěchu. Avšak když jste uchváčeni Boží slávou a prokazujete to tím, že pokládáte svůj život za ostatní, hádejte, komu se dostane slávy? A tam končí epištola Židům:

A Bůh pokoje [on je naše naděje!], který pro krev stvrzující věčnou smlouvu vyvedl z mrtvých velikého pastýře ovcí, našeho Pána Ježíše, necht vás posílí ve všem dobrém, abyste plnili jeho vůli; on v nás působí [ať Pán vykoná své slovo] to, co se mu líbí, skrze Ježíše Krista. Jemu buď sláva na věky věků! (Žd 13,20–21)

Pokud jste v něm spokojeni, máte volné ruce, abyste konali, co Boha těší. Boha těší zapojit se do životů lidí. Pak bude Ježíš oslaven.

Pomodlíme se: „Nebeský Otče, snažně tě prosím, abys nyní ve mně působil v souladu s tímto slovem. Ach, jak toužím být tím, co kážu! Chci, aby ti to přátelé také byli zaměřeni na Boha, vyvyšovali Krista a aby jejich slova byla prospycena Biblí. Pak budou schopní

pomáhat lidem stát se milovníky ostatních, milovníky, kteří jsou zbláznění do Boha, radostně na sebe zapomínají a nehlídají na náklady. Pane, kdybys to vypůsobil v 800 lidech, vliv na církve, na národy a na lidi po celém světě by se nedal vypovědět. Společně říkáme: ‚Udělej to!‘ Vykonej své slovo. Za to se modlím ve jménu Ježíše. Amen.“

www.desiringgod.com

MANŽEL PODLE KRISTOVA VZORU

John MacArthur

Požádejte jakéhokoli člověka na ulici, aby vám řekl jedno slovo, které vyjadřuje podstatu vedení, a on si pravděpodobně vzpomene na slova jako autorita, řízení nebo moc.

Biblický pohled na vedení je charakterizován zcela rozdílným slovem: láska.

Zbožné vedení je vždy poháněno láskou a je jedinečně a jasně vyjádřeno v Božím záměru pro manželství. Bůh ve svém úradku ustanovil, že vztah mezi manželem a manželkou bude odrážet vztah Krista a církve. Podřízenost manželky manželovi je zamýšlena jako živoucí ilustrace podřízenosti církve Pánu. Naopak manžel má sloužit jako živoucí ilustrace Krista, který si „zamiloval církev a sám se za ni obětoval“ (Ef 5,25).

Všimněte si, že důraz leží na Kristově oběti a službě pro dobro církve:

... aby ji posvětil, když ji očistil vodní koupelí v slovu, aby sám sobě postavil slavnou církev, která by neměla poskurny ani vrásky, ani čehokoliv takového, ale byla svatá a bezúhonná. Takto jsou povinni i muži milovat své ženy jako svá těla. Kdo miluje svou ženu, miluje sebe. (Ef 5,26–28 ČSP)

Pavel především zdůrazňuje, že nejlépe ukazuje manžel vedení podle Kristova vzoru dobrovolnou, láskyplnou obětí a službou vykonávanou pro dobro své manželky.

Padlý muž se vyznačuje hříšnými sklony ovládat svou manželku hrubou silou. Dokonce i někteří křesťanští manželé se provinují, když doma prosazují svou moc příliš agresivně. Ale diktátorští despotové a manželé s pevnou rukou jednají v protikladu se vzorem ve vedení, kterým nám je Kristus.

Zbožná láska

Opravdová láska je neslučitelná s despotickým nebo dominantním přístupem k vykonávání role vedoucího. Jestliže je předlohou k takové lásce Kristus, který „nepřišel, aby si dal sloužit, ale aby sloužil a dal svůj život jako výkupné za mnohé“ (Mt 20,28), pak nemůže být manžel, který si myslí, že žije proto, aby mu manželka a děti sloužily, dál od cíle.

Uvažujte nad smyslem příkazu milovat. Napovídá, že opravdová láska není jen pocit nebo spontánní přitažlivost. Zahrnuje v sobě volbu vůle. Vzdálená

něčemu, do čeho „spadneme“ náhodou, opravdová, Kristovská láska v sobě zahrnuje úmyslný, dobrovolný závazek obětovat vše, co můžeme, pro osobu, kterou milujeme.

Když Pavel přikazuje manželům, aby milovali své manželky, odvolává se na všechny ctnosti popsané v 1. Korintským 13 včetně vytrvalosti, laskavosti, velkorysosti, pokory, mírnosti, ohleduplnosti, velkomyslnosti, něžnosti, důvěry, dobroty, pravdomluvnosti a nezměrné trpělivosti. Je důležité si všimnout, že všechny vlastnosti lásky zdůrazňují neobeckost a obětavost. Zbožný manžel a otec se musí stát služebníkem všech (srov. Mk 9,35).

Zbožný vzor

Jak by měl prakticky projevovat manžel manželce svou lásku? Kristova láska k církvi je ten nejlepší vzor a prototyp vztahu manžela k jeho manželce. Povyšuje lásku manžela k manželce na vysokou a svatou úroveň. Manžel, který zanedbává roli hlavy rodiny hanobí Krista, ničí svatou symboliku manželské jednoty a hřeší přímo proti své hlavě, Kristu (1K 11,3).

Povinnost manžela milovat svou ženu po Kristově způsobu je tedy nanejvýš důležitá. Nikdo v rodině není pověřen větší zodpovědností – Pavlova výzva určená manželům je nejdelší a nejdetailnější část Efezským 5,22–6,9.

Kristova láska byla obětavou láskou. Kristus si „zamiloval církev a sám se za ni

obětoval“ (Ef 5,25). Sám Ježíš vyjadřuje myšlenku, že ze všech vlastností lásky je největší ochota obětovat sebe sama:

Nikdo nemá větší lásku než ten, kdo položí život za své přátele. (J 15,13)

Opravdová láska je vždy sebeobětující.

Člověk, který miluje obětavě, je pokorný, mírný a stará se více o ostatní než o sebe. Kristus je jeho vzorem. Ačkoli byl od věčnosti jako Bůh, a proto byl hoden veškerého uctívání, vzal na sebe pokoru lidství proto, aby mohl přijít na zem a zemřít za hříšníky. Písmo o něm praví:

... sám sebe zmařil, vzal na sebe způsob služebníka, stal se jedním z lidí. A v podobě člověka se ponížil, v poslušnosti podstoupil i smrt, a to smrt na kříži. (Fp 2,7–8)

Požadavky kladené na manžely nejsou tak přísné. Přesto potřebujeme mít tutěž ochotu přinést jakoukoli oběť nutnou pro dobro své manželky a dětí. Cokoli menšího není zbožné vedení.

Neotřesitelná láska zbožného manžela

Představte si, jak nejistý by byl váš vztah s Kristem, kdyby vás miloval jediné tehdy, když mu to vyhovuje nebo jenom když budete pro něj co nejpřitažlivější. Každý ví, jaké to je být milován nedokonale – a jsme-li upřímní, jaké to je milovat někoho nedokonale.

Věřící by měli být bez ustání vděční Pánu Bohu, že jeho láska není ničím podmíněná a že nás miloval dokonce, i když my jsme ho zavrhovali (Ř 5,8).

V Efezským 2 píše Pavel o Boží vše přesaňující lásce uprostřed naší vzpoury.

I vy jste byli mrtvi pro své viny a hříchy, v nichž jste dříve žili podle běhu tohoto světa, poslušni vládců nadzemských mocí, ducha, působícího dosud v těch, kteří vzdorují Bohu. I my všichni jsme k nim kdysi patřili; žili jsme sklonům svého těla, dali jsme se vést svými sobeckými zájmy, a tím jsme nutně propadli Božímu soudu tak jako ostatní. Ale Bůh, bohatý v milosrdenství, z velké lásky, jíž si nás zamiloval, probudil nás k životu spolu s Kristem, když jsme byli mrtvi pro své hříchy. Milostí jste spaseni! Spolu s ním nás vzkřísil a spolu s ním uvedl na nebeský trůn v Kristu Ježíši... (Ef 2,1–6)

O něco později, když psal Pavel instrukce pro manžely, aby milovali své manželky, „jako si Kristus zamiloval církev a sám se za ni obětoval“ (Ef 5,25), nemluvil v žádném případě o Boží lásce povrchně. Jeho původní čtenáři rozuměli, že neřikal manželům, aby milovali své manželky, když si to zaslouží nebo když se manželovi zrovna chce.

Dal jim jasný příkaz. Biblická láska je záměrný závazek k sebeobětování, který není v žádném případě založený na našich pocitech vzhledem k objektu naší lásky.

Láska, která se obětuje

Manžel, který není ochotný se obětovat pro svou manželku, dokonce ani neví, co je pravá láska. Ti, kteří považují své manželky za pouhé služebnice podřízené jejich svrchované vládě, ještě ani nezačali chápat pravý biblický vzor pro

manželství a rodinu. Právě manželské štěstí mohou zakusit jen ti, kteří následují Boží vzor.

Správně rozuměno požaduje Efezským 5,25, aby manžel zemřel sám sobě. Je povolán, aby ukřižoval sám sebe kvůli své manželce. Nemluví se tady o takové pěkné oběti jako třeba sem tam pomáhání s nádobím. Znamená to, že manžel musí zasvětit celý svůj život – a zcela doslova musí být připraven zemřít – pro dobro své manželky.

Pamatujte, že skutečná láska „nehledá svůj prospěch“ (1K 13,5). Muž, který se stará jen o to, co všechno může z manželství dostat, zasévá ve své rodině zkažu. Milovat svou ženu, jako Kristus miloval církev, znamená přemýšlet, co pro ni můžete udělat, ne obráceně. Kristus nás přece miluje ne pro sobecké cíle, ale protože je milostivý Pán, kterému dělá radost, když nám projevuje svou přízeň.

Láska, která ochraňuje

Láska zbožného muže k manželce není jen obětavá, ale je také zárukou její bezpečnosti. Pavel řekl, že Kristova oběť za církev měla za konečný cíl následující věc: posvětit a očistit ji, „aby byla svatá a bezúhonná“ (Ef 5,26–27). Jeho hlavním zájmem byla její čistota.

Podobně je v manželství důležitou povinností každého manžela střežit čistotu své manželky. Nikdo by nikdy úmyslně nepošpinil někoho, koho opravdově miluje. Jak by mohl milující manžel mít potěšení z něčeho, co poškozuje čistotu té, kterou miluje?

Naopak manžel, který miluje svou manželku, jako Kristus miluje církev, bude přirozeně nenávidět cokoli, co by ji pošpiňovalo. Bude ji chránit přede vším a před čímkoli, co by ji mohlo zneuctít, ponížít, ohrožit její důstojnost nebo ji pokoušet k hříchu. Nikdy ji vědomě nepovede k žádnému druhu hříchu, ale bude ji střežit před jakýmkoli ohrožením její ctnosti. Nebude ji vědomě provokovat nebo popuzovat, aby podlehla zlosti nebo jakémukoli jinému pokušení. A on sám bude příkladem čistoty, protože ví, že cokoli poskvřuje jeho, poskvřní nakonec i jeho manželku.

Všimněte si, jak především udržuje Kristus čistotu církve: „očistil ji vodní koupelí v slovu“ (Ef 5,26 ČSP). Manželé mají povinnost zajistit, aby byly jejich manželky pravidelně vystaveny očištnému vlivu Božího slova. Manžel má být duchovní vedoucí a kněžský strážce domova. Je jeho povinností zajistit, aby Boží slovo stálo v centru rodiny a domova. Měl by vést rodinu, aby se podílela na službě v církvi, kde mají Boží slovo v úctě a poslouchají jej. A nade vše by měl být on sám oddaný Božímu slovu a dostatečně schopný používat Písmo, aby mohl být skutečnou duchovní hlavou v manželství (srov. 1K 14,34–35).

Láska, která pečuje

Opravdová láska zahrnuje též něžnou péči a Pavel uvedenou myšlenku vyjadřuje následovně: „Takto jsou povinni i muži milovat své ženy jako svá těla“ (Ef 5,28). O svá těla pečujeme

neustále – dopřáváme jim jakékoli jídlo, oblečení, pohodlí, odpočinek, relaxaci a vše, co potřebují. Jsme ke svým tělům pozorní, máme zájem o jejich potřeby, jsme citliví a vnímaví ke všemu, po čem touží.

Pavel přikazuje manželům, aby vyjadřovali svým manželkám právě takovou lásku. Ještě jednou si všimněte, že Písmo nepopisuje lásku jako emoci. Láska tohoto druhu je aktivní, dobrovolná a dynamická – něco, co děláme, nejen pasivně „cítíme“.

Je jen rozumné, když bude manžel milovat svou manželku stejně, jako miluje své tělo, protože v manželství „... budou ti dva jedno tělo“ (Ef 5,31). Takovým způsobem Bůh navrhl manželství. Pavel vlastně cituje Genesis 2,24, které popisuje, jak Bůh na počátku ustanovil manželství. Má všeobecnou platnost a od začátku je pravdivé. Manželé mají milovat své manželky se stejnou péčí, jakou věnují svému tělu, protože nakonec jsou ti dva jedno tělo.

Láska, která vytrvá

Protože je manželova láska k manželce obrazem Kristovy lásky k církvi, musí být také druhem lásky, která vydrží všechny zkoušky a překoná každou překážku. Když se Krista ptali na rozvod, cituje stejný verš z Genesis, na který upozorňuje Pavel, a pak podtrhuje trvalost spojení: „Co tedy Bůh spojil, ať člověk neodděluje!“ (Mt 19,6 ČSP).

Každé manželství je v pozemském smyslu naplňováno fyzickým spojením:

„... budou ti dva jedno tělo.“ Děti počaté v tomto spojení doslova ponесou genetický vzor dvou lidí, kteří se stali jedním tělem. Ale součástí manželství je také duchovní spojení. Bůh je tím, kdo spojuje manžela a jeho manželku. Manželství je spojení dvou duší svázaných v každém ohledu života. Jejich emoce, mysl, osobnosti, touhy a životní cíle jsou spolu neoddělitelně spojeny.

Přirozeně tedy zamýšlel Bůh manželství jako stálé spojení, nezlomené a nezkažené. Biblický jazyk Efezským 5,31 zdůrazňuje stálost manželského spojení: „Proto opustí muž otce i matku a připojí se ke své manželce.“ Slovo „připojí“ je řecký termín (proskollao), který doslova mluví o přilepení něčeho k něčemu. Popisuje stálé a nezlomitelné pouto. Jde o výstižný popis Božího ideálu pro manželství – spojení, které drží pohromadě věčnou láskou, která naprosto odmítá nechat druhého jít.

Láska, která napodobuje Krista

Písmo hovoří jasně: Boží plán pro rodinu začíná celoživotním, monogamním manželstvím, které je založeno na obětavé lásce. Proč je to tak velice důležité? Pavel nám dává odpověď v Efezským 5,32: „Je to velké tajemství, které vztažují na Krista a na církev.“ Jinými slovy manželova láska k manželce je posvátná služba kvůli věci, kterou ilustruje.

Kristus je nebeský ženich a církev jeho nevěsta (Zj 19,7–8; 21,9). Protože manželství je obrazem tohoto spojení, musí být manžel ve své lásce podobný Kristu

a manželka se musí podřídit jeho vedení. Jinak je Boží názorná ukázka zcela poničena.

Jaký vyšší motiv může manžel mít, aby miloval svou ženu? Když ji miluje, jako Kristus miluje církev, vzdává Kristu čest tím nejpříjemnějším a nejsrozumitelnějším způsobem. Stává se ztělesněním Kristovy lásky ke své vlastní manželce, živoucím příkladem zbytku rodiny a mocným svědectvím pozorujícímu světu.

OTCOVÉ A VEDENÍ DĚTÍ

Jason S. Derouchie

Bůh povolává nás, křesťanské táty, abychom splnili svou roli v procesu, kdy se z našich dětí stávají Ježíšovi učedníci – následovníci, kteří milují Boha celým svým srdcem, bytostí a podstatou a kteří vnímají realitu a žijí životy ve světle Kristovy nadvlády nade vším. Učednictví se v tomto smyslu neomezuje pouze na „duchovní“ záležitosti, ale zahrnuje celý život. Učednictví souvisí s výchovou v tom nejzásadnějším smyslu. Jde o utváření správného pohledu na svět a život s vášní, která oslavuje Boha. Takový je můj cíl v roli otce.

Se svou ženou Teresou nyní prožíváme dvacátý třetí rok manželství a Bůh nám požehnal šesti dětmi – třemi čer-

nými a třemi bílými – třemi chlapci a třemi děvčaty. Máme sedmiletá dvojčata – kluka a holku, další dva syny, kterým je osm a třináct, a dvě dcery, kterým je patnáct a téměř osmnáct. Slova v tomto článku napsal táta, který ještě pořád roste. Veškeré úspěchy, kterých doma dosáhneme, připisují jedině milosti. Rovněž všechna naše selhání jsou milostí přemáhána. Rodičovství, které ctí Boha, vyžaduje nejen velkou cílevědomost, ale také radikální závislost.

Když se budeme zabývat výchovou chlapců a děvčat, aby se z nich stali zbožní muži a ženy, nejprve musíme nechat promluvit Bibli. Poté vám názorně představím, jak s manželkou doma aplikujeme vše, čemu se učíme. Doufám, že tak uvedu do rovnováhy věrný výklad s praktickými příklady. Kvůli rozsahu článku se zaměřím na jediný starozákonní text.

Slyš, Izraeli, Hospodin je náš Bůh, Hospodin jediný. Budeš milovat Hospodina, svého Boha, celým svým srdcem a celou svou duší a celou svou silou. A tato slova, která ti dnes přikazují, budeš mít v srdci. Budeš je vštěpovat svým synům a budeš o nich rozmlouvat, když budeš sedět doma nebo půjdeš cestou, když budeš uléhat nebo vstávat. Uvážeš si je jako znamení na ruku a budeš je mít jako pásek na čele mezi očima. Napíšeš je také na veřeje svého domu a na své brány. (Dt 6,4–9)

Zásada č. 1:

Činit učedníky ze svých dětí znamená pomoci jim cenit si Boží nadvládu nade vším ve všech oblastech jejich života.

Deuteronomium 6,7 říká: „Budeš *je* vštěpovat svým synům“ a „budeš *o nich* rozmlouvat“. Množné číslo zájmen odkazuje na „tato slova“ v 6. verši, která odkazují na veliké přikázání v Deuteronomiu 6,4–5:

Slyš, Izraeli, Hospodin je náš Bůh, Hospodin jediný. Budeš milovat Hospodina, svého Boha, celým svým srdcem a celou svou duší a celou svou silou.

Ježíš později prohlásil, že není „většího přikázání“ (Mk 12,29–31). Je jen jeden Bůh, jedinečný ve své dokonalosti, a my nejsme on. On je Stvořitel, my jsme stvoření. On je svrchovaný, my jsme závislí a tato závislost vyžaduje lásku, jež se týká celého bytí – lásku celým svým srdcem, celou svou duší a celou svou silou zaměřenou na svrchovaného Vládce, jediného Spasitele, toho, který dovede zcela uspokojit. Každá myšlenka a touha, naše celá bytost, všechno, co k nám patří, má volat: „Hospodin je Bůh a já ho miluji celou svou bytostí!“

Všimněte si oblastí, které má tato radikální bohostřednost ovládat. Mojžíš nejprve vyžaduje osobní přivlastnění (Dt 6,6):

A tato slova, která ti dnes přikazují, budeš mít v srdci.

Stará smlouva požadovala, aby lidé prostě měli zákon v srdci. V nové smlouvě ho tam Pán Bůh ve skutečnosti vkládá (Jr 31,33). Ale povolání člověka dbát na nejdůležitější přikázání přesahuje osobní přivlastnění a jde až k osobní aplikaci v rodičovství (Dt 6,7) i ve veřejném svědectví (Dt 6,8–9).

Všimněte si také trvalého významu přikázání Deuteronomia, který zdůrazňuje nová smlouva (Mk 12,29–30). Ačkoliv Mojžíš vydal příkaz v rámci staré smlouvy, Ježíšova slova týkající se největšího přikázání ukazují, že když on sám naplnil zákon, neznamená to, že se mění naše povinnost zaměřit své city na Pána. Tyto pravdy máme vštěpovat svým dětem, což mě přivádí k druhé zásadě.

Zásada č. 2:

Vedení rodiči by mělo být jak formální, tak neformální, a mělo by ovlivňovat každý ustanovený pořádek a každou situaci.

Deuteronomium 6,7 zahrnuje dva typy vyučování, které jsou popsány příslušnými slovesy a vedlejšími větami:

Budeš *je* vštěpovat svým synům a budeš *o nich* rozmlouvat, když budeš sedět doma nebo půjdeš cestou, když budeš uléhat nebo vstávat.

Celkový kontext a význam prvního slovesa, stejně jako přechod od vštěpování k promlouvání nás přivádí k závěru, že by měli rodiče v procesu ucednictví užívat dvě podoby vyučování – formální a neformální.

Formální vyučování

Pod pojmem „formální vyučování“ rozumím, že se jedná o plánované vyučování. ČSP překládá toto slovo jako „opakuj“, EP jako „vštěpuj“ a hebrejský výraz s sebou nese význam podobný „opakuj“, což nám přivádí na mysl

formální vzdělávání, včetně opakování. V textu se tvrdí, že každá domácnost potřebuje plánovat čas ke vzdělávání, a to je možná ten nejjasnější pokyn v Písmu k rodinným pobožnostem. Podobně Žalm 78,5–8 říká:

[Hospodin] stanovil svědectví v Jákobovi, vydal zákon v Izraeli a přikázal našim otcům, aby s tím seznamovali své syny, aby o tom vědělo budoucí pokolení, synové, kteří se zrodí. Ti to budou dále vyprávět svým synům, aby složili důvěru v Boha a na Boží skutky nezapomínali, aby zachovávali vždy jeho přikázání a nebyli jako jejich otcové, to umíněné, vzdorné pokolení, pokolení nestálého srdce, jehož duch nezůstal věrný Bohu.

Když pomáháme dětem oslavovat velikého Boha, který skrze svého Syna prokazuje lidem milosrdenství, je naším cílem, aby do něho vložily svou naději, připomínaly si jeho dílo a následovaly ho. Tím vytváříme formální kontext vyučování.

Jistě, toto formální vyučování zahrnuje také nedělní školu a setkávání mládeže. Ale i zde slouží vedoucí jen jako prodloužená ruka rodičů a měli by jednoduše upevňovat věci, které děti už znají z domova od táty a mámy. Písmo klade hlavní zodpovědnost za vedení dětí k Bohu na rodiče.

U nás doma se formální či plánované vyučování koná každý den, každý týden, každý rok a při velkých životních změnách.

Následují praktické způsoby, jakými jsem se snažil začlenit formální vyučování do života svých dětí.

Co děláme každý den

Do běhu naší domácnosti jsme zavedli spoustu každodenních činností. Zprvė mají naše děti každý den osobní ztišení. Boží Duch působí skrze své slovo, a z tohoto důvodu Teresa a já toužíme po tom, aby naše děti každý den při čtení Bible zakoušely Boží moc. Když byly malé, předčítal jsem jim a ony si vybarvovaly obrázek, který souvisel s vybraným textem. Někdy také poslouchaly nahrávku Bible. Čtou jednu kapitolu Písma, postupně i více kapitol, což obvykle znamená, že tráví s Bohem v klidu asi 30 minut.

Také máme modlitební plán na každý den. Například se v určitý den každého měsíce modlíme za určitou rodinu, misionáře a/nebo vedoucího sboru. Každý týden se modlíme za blízké rodinné příslušníky a každý den za bezpečí a pomoc, když nastupujeme do auta nebo vidíme nehodu. Z těchto zvyků, jak doufáme, se naše děti naučí, jak zoufale potřebujeme Boží pomoc v každou chvíli a v každé situaci. Nakonec se každý večer snažíme uctít Boha tím, jak děti ukládáme do postele. Naším hlavním cílem při tom je jim naslouchat a modlit se za ně.

Co děláme každý týden

Kromě těchto každodenních návyků jsme zavedli ještě dvě různé příležitosti k vyučování v průběhu týdne. První z nich se koná v sobotu ráno a trvá asi dvacet minut. Čteme si s dětmi z Bible.

Střídáme se ve čtení a navzájem si pokládáme otázky. Už jsme takto přečetli mnoho knih jako Rút, Koloským, Přísloví, 1. list Petrův a Zjevení. Navzdory těžkostem při výkladu knih, jako je například Zjevení, jsou tyto chvíle důležité, protože dávají dětem příležitost se naučit, že Bůh je veliký a nakonec zvítězí.

Také se rádi scházíme při 3-D, což je zkratka pro „DeRouchieovi, ztišení (devotions) a dobroty“. Stanovený den se může v průběhu školního roku měnit. V tato rána se mí malí DeRouchieovi těší z mého třicetiminutového vyučování a Teresininých dobrot. Někdy vyučuji z Písma (např. z Přísloví, malých proroků, biblický příběh), z kapitoly knihy, kterou jsem napsal (např. způsoby, jak vidět Ježíše ve Starém zákoně), nebo z kurzu, který jsem už někde vyučoval (např. křesťanské učednictví). Také vyučuji z knih, které napsal někdo jiný, když chci, aby jim moje děti rozuměly. Jsou to například knihy jako Understanding World Religions in 15 Minutes a Day (Porozumět světovým náboženstvím během 15 minut denně) od Garyho Morgana, Kauza Kristus od Lee Strobela, Long Story Short: Ten-Minute Devotionals to Draw Your Family to God (Zkratka: desetiminutová ztišení, která potáhnu vaši rodinu k Bohu) od Martyho Machowského. Nečtu třicet minut přímo z knihy, ale nejprve si knihu přečtu a potom přečtené shrnu a předstávím dětem, jak nejlépe dokážu.

Co děláme každý rok

Naše děti těží také z vyučování, které probíhá v určitých obdobích roku. Například když slavíme Kristův příchod, čtyři týdny před Vánoce se zamýšlíme nad vtělením. Tato rozjímání zahrnují vánoční básně Johna Pipera, uvažování nad významem evangelia a klíčová starozákonní mesiášská proroctví (Gn 3,15; 22,17–18; 49,8–10; Nu 24,7–9.17–19; Dt 18,15–20; 1S 2,10.35; 2S 23,1–7; Ž 1–2; 18; 22; 45; 110; Iz 7,14; 9,6–7; 11,1–12,6; 42,1–9; 49,1–13; 50,4–11; 52,13–53,12; 61,1–4; Jr 23,5–8; 30,8–9.21; Ez 34,22–24; 37,22–28; Da 7,13–14; 9,24–27; Oz 3,5; Am 9,11–15; Mi 5,2–5; 7,14–17; Na 1,15; Za 3,1–10; 6,12–15; 9,9–11; 12,10; 13,1.7–9; Mal 3,1–3). Také si v období Vánoc a narozenin dětí děláme čas, abychom si s nimi jednotlivě popovídali a modlili se za ně.

Velké životní změny

Když máme příležitost, vyučujeme děti při velkých životních změnách. Například když se dítě blíží ke dvanáctým narozeninám, ať je to syn, nebo dcera, mluvím s nimi o sexualitě a tělesných změnách, jimiž na začátku puberty začínají procházet. Biblické mužství a ženství vysvětlujeme v kontextu našeho domova a společnosti, avšak v těchto chvílích je mým cílem biblicky vylíčit krásu Božího dobrého plánu pro sex a varovat před nemorálními názory a skutky světa. Vytvářím dítěti prostor, aby se mohlo na cokoli zeptat, a snažím

se, aby dveře naší komunikace zůstaly otevřené i pro následující dny. Má žena se rozhovorů také účastní a společně se snažíme, aby děti získaly poučení o těchto citlivých tématech raději od nás než od světa.

Neformální vyučování

Má žena a já vyučujeme děti ve zbožnosti nejen v předem plánovaných chvílích, ale jak sami rosteme ve vlastním chození s Kristem, usilujeme o to, aby se radikální bohostřednost stala základem celého našeho života: „když budeš sedět doma nebo půjdeš cestou, když budeš uléhat nebo vstávat“ (Dt 6,7). Všechny věci pocházejí od Boha a všechny věci jsou stvořené tak, aby nás směřovaly zpět k Bohu (Ř 11,36). V neplánovaných dobrých i špatných časech mají rodiče pomáhat dětem, aby pochopily, že je jen jeden Bůh a my ho máme milovat celou svou bytostí.

Dobré časy

Moje děti potřebují vědět, že zmrzlínový pohár i horká čokoláda a basketbal svědčí o Bohu.

At tedy jíte či pijete či cokoli jiného děláte, všechno činite k slávě Boží. (1K 10,31)

Cílem je, aby byly všechny chvíle v životě – i ty všední – povýšeny o oktávu na úroveň chvály. Rodiče musí učit a připomínat svým dětem, že Pán Bůh je středobodem života a ony jsou i ve svém mládí součástí jeho záměru. Čtení knih, hraní deskových her, jídlo u společného stolu,

rodinné filmové večery nebo zachumlání do postele jsou pro děti příležitostmi, aby slyšely o Božím charakteru a dobrotě a viděly je na vlastní oči.

Tyto neformální chvíle vedení zanechaly na našich dětech zřetelnou stopu. Moje patnáctiletá dcera chtěla sama od sebe ostatním sdělit, jaké přijímá pozhledování z těchto neformálních chvil. Sdílí se o tom, jak skutečně oceňuje, že máma a táta plánovaně usilují poznávat ji a její sourozence, jejich myšlenky a pocity skrze narozeniny a nahodilé rozhovory. Také oceňuje, že si nacházíme čas, který investujeme do nich a jejich zájmů. Řekla: „Ty a máma jste pro nás takovou malou ochutnávkou velkého množství péče a lásky, které Bůh chová ke svým dětem.“ Nedávno mi řekla: „S mámou dbáte na to, abychom se zdokonalovaly v různých dovednostech (stavění, vaření, zahradničení atd.), abychom byly jednoho dne schopné sloužit ostatním a Bohu.“

Teresa a já se také snažíme pomáhat dětem, aby si uvědomily, že mají podíl na službě svého táty. Když ctí svou maminku, nemusím se trápit tím, co se děje doma. To mi uvolňuje ruce, abych sloužil svým studentům a ostatním efektivněji. Měly příležitosti si to uvědomit, když jsme dostali dopis od jedné dívky, kterou jsem vyučoval hebrejštinu a která nyní slouží jako překladatelka Bible v Papui Nové Guineji. Příběhy, které s námi sdílela, byly nádherné. Lidem se dostávalo Božího slova. A protože moje děti ctily svého tátu a mámu, měly přímou

účast na přípravě této mladé dámy k důležitému úkolu.

Těžké časy

Avšak neformální vzdělávání není určeno jen pro dobré časy. Pokračuje i v náročných chvílích a obdobích utrpení, když si rodina prochází zármutkem a hlubokou bolestí. Ztráta zaměstnání, napětí ve vztazích, utrpení nebo smrt milovaného člověka – takové skutečnosti jsou součástí tohoto prokletého světa a i v tom všem máme pamatovat na Boha a bát se ho!

Pohled na Boží dílo! Kdo může narounat, co on zkřivil? V den dobrý užívej dobra a v den zlý si uvědom, že ten i onen učinil Bůh proto, aby se člověk nedozvěděl, co bude po něm. (Kaz 7,13–14)

Poznal jsem, že vše, co činí Bůh, zůstává navěky; nic k tomu nelze přidat ani z toho ubrát. A Bůh to učinil, aby lidé žili v bázni před ním. (Kaz 3,14)

V těžkých časech musejí rodiče dětem připomínat, že existuje jen jediný Bůh a že ho máme milovat celou svou bytostí. Možná nerozumíme tomu, proč Bůh dovoluje, aby se věci tak pokazily, ale naše naděje spočívá ve skutečnosti, že je veliký a dobrý a je na straně všech, kdo vkládají svou důvěru v Ježíše. Naše rodina si prošla utrpením, když jsme ztratili možnost adoptovat si jednoho vzácného chlapce. Stavěli jsme pro něho se synem palandu, když jsme se dozvěděli, že tento chlapec už není způsobilý k adopci a nemůže se ze zákona stát

mým synem. Celá rodina prožívala skutečný smutek. Ale Boží pomoc byla také skutečná. Opřeli jsme se o něj, a byl tím vyvýšen jako veliký Pomocník. Podepřel nás a pečoval o nás. A právě skrze tuto rodinnou cestu trápení přivedl Bůh mé tři nejstarší děti, aby ho poznali nejen jako Stvořitele, ale také jako svého osobního Otce.

Závěr

Nechť vám Bůh jako rodičům pomáhá vážit si Krista. Nechť cílevědomě plánujete formální i neformální čas vyučování, abyste pomohli svým dětem uvidět a zakusit Boží velikost a dobrotu ve všech věcech.

Existuje jen jeden Bůh a my ho máme milovat celým svým bytím!

www.christooverall.com

SPURGEONOVO TAJEMSTVÍ PRO VÝCHOVU ZBOŽNÝCH DĚTÍ

Když se 20. září 1856 vrátil Charles Spurgeon domů, přivítalo ho neočekávané překvapení – narodila se mu dvojčata, synové. Ono sobotní ráno porodila jeho manželka Susannah dva syny, Charlese a Thomase.

Spurgeon učil své syny milovat Bibli. Také je povzbuzoval, aby studovali historická vyznání víry jako např. Westminsterský katechismus a Druhé londýnské vyznání z roku 1689. Aby měl jistotu, že jsou jeho synové pevně zakotveni v evangeliu, čekal Spurgeon s jejich křtem až do jejich 18. narozenin.

„Učil bych děti všechna velká učení pravdy bez jediné výjimky.“

Jak Thomas, tak Charles následovali otce v jeho stopách a stali se křesťanskými služebníky slova. Spurgeon byl také neustále obklopen dětmi ze sirotčince. Vydal katechismus pro děti a napsal knihu s názvem *Come Ye Children (Přijďte, děti)*.

Děti vynášely na světlo nejzářivější a nejnežnější stránku Spurgeonovy osobnosti. Jeho životopisci tvrdí, že sám Spurgeon byl ve víře i v kázání jako dítě. Dokonce i děti mohly rozumět vznešeným teologickým učením, která přinášel z kazatelny. Spurgeon k tomu říká:

„Jistě sis neosvojil jakoukoli pravdu Bible, dokud nejsi schopen předložit ji dítěti tak, aby jí mohlo porozumět.“

Následuje třináct Spurgeonových citátů týkajících se výchovy zbožných dětí:

1. Jakmile je možné, aby bylo dítě zatraceno, je také možné, aby bylo spaseno.
2. Ať už mladé křesťany učíme pravdu, nebo ne, ďábel udělá všechno pro to, aby je naučil bludy.
3. Děti budou napodobovat otce v jejich nectnostech, zřídka v jejich pokání.

4. Stává se, že ti nejhorší z lidí bývají dětmi zbožných rodičů.
5. Jestli nás nikdy nebolí hlava z napomínání svých dětí, bude nás často bolet srdce, až vyrostou.
6. Nemůžeme očekávat, že uvidíme požehnání svých dětí, pokud sami nerosteme v milosti.
7. Jaké požehnání, když jsou naše děti zapsány v Kristově armádě!
8. Jestli chcete mít v církvi vynikající muže, hledejte je mezi těmi, kdo uvěřili v raném mládí.
9. Doufám, že se zřídka skláníme před Bohem, aniž bychom se modlili za své děti.
10. Nemůžete se modlit za děti, když se nemodlíte za sebe.
11. Vaše děti nebudou spaseny díky radám, které jim udělujete, ale díky požehnání Boha Ducha svatého, které provází vaše snažení.
12. Vím, že není jednoduché kázat Krista malým dětem, ale nemá cenu kázat cokoli jiného.
13. Dejte nám prvních sedm let života dítěte s Boží milostí a můžeme porazit svět, tělo i ďábla.

Spurgeonovo tajemství

Spurgeon věděl, jak vychovávat zbožné děti, protože jeho rodiče a prarodiče ho vychovávali v bázni před Pánem.

„Zde je ono tajemství. Musíte odevzdat mladé duši svou vlastní duši. Musíte se cítit, jako by zkáza toho dítěte byla i vaší vlastní zkázou.“

O vlastní rodině Spurgeon prohlásil: „Ach, kéž by ta linie mohla pokračovat po mnoho příštích let, dokud budou na svět přicházet nové generace lidí, aby zde vždy byl někdo z našich známých a příbuzných, kdo by nesl prapor a troubil na trubku a bojoval za Hospodina Izraele.“

Dodnes bez přestání přináší Spurgeonova rodina velké dědictví svých předků, když jde s láskou do světa s evangeliiem Ježíše Krista.

www.spurgeon.org

JAKÝ PŘÍNOS MÁ RODINNÁ BOHOSLUŽBA?

Rozhovor s Dr. Voddie Bauchamem (VB)

Je překrásným požehnáním pro rodinu, když se její členové setkávají k uctívání Hospodina. Dnes si vysvětlíme, jaký přínos má rodinná bohoslužba, a dáme několik počátečních tipů lidem, kteří s tím teprve začínají.

Jaký přínos má rodinná bohoslužba?

(VB): Existuje veliké množství přínosů plynoucích z rodinné bohoslužby. Prvním přínosem rodinné bohoslužby je

posílení jednoty mezi manželem a manželkou, když se spolu s dětmi shromažďují k uctívání.

Druhým přínosem, především pro muže, je posílení vztahu s Bohem nutné pro vedení rodiny při rodinné bohoslužbě. Musíme být totiž nejen připraveni vést rodinnou bohoslužbu, ale zároveň musíme přijmout zodpovědnost vůči Bohu, protože povedeme rodinnou bohoslužbu.

Za třetí to posiluje naše děti, neboť postupně získávají vhléd do Božího slova a do evangelia, a to na pravidelné bázi.

Za čtvrté předáváme svým dětem a vlastně celé rodině, že je Pán Bůh středobodem našich životů a že nestojí kdesi na okraji. Bůh není přítel na telefonu, kterého voláme jen při havárii, nýbrž mluvíme s ním každý den. Také to naši rodině připomíná, že jsme na Pánu Bohu zcela závislí.

Mohl bych pokračovat, ale rodinná bohoslužba má prostě nesčetné množství přínosů. Formuje charakter naší rodiny a zároveň má i mezigenerační přínos. Když ji učiníme součástí našeho rodinného života, je velmi pravděpodobné, že se stane součástí životů přicházejících generací, které si ji budou předávat jako vzácné dědictví přecházející z otce na syna.

Co byste řekl otci, který si myslí:

„Nemohl bych vést svou rodinu při bohoslužbě – jen těžko rozumím Bibli, jsem nový ve víře.“

Nebo: „Stal jsem se křesťanem, když už jsem byl věkem starší.“
Jak je povzbudíte?

(VB): Nemusíte hluboce promýšlet, jak budete postupovat. Prostě se potřebujeme spolu scházet, číst, modlit se a zpívat, je to pravda? Tak to dělejte – třeba jen čtete, modlete se, zpívejte – čtete například Přísloví. Přísloví jsou skutečně vhodná: třicet jedna kapitol, třicet jedna dní v měsíci. Přečtete třeba kapitolu z Přísloví, modlete se spolu a pak zazpívejte.

Můžete mít píseň týdne, můžete mít píseň měsíce, můžete to dělat jakkoli. Tak se naučíte krásnou píseň víry, budete číst Bibli, budete se modlit, a proto se naučíte modlit. Bohoslužba může být jednoduchá. Možná se spolu můžete naučit verše zpaměti. Nemusíte to hluboce promýšlet. Vaším úkolem není zorganizovat doma nedělní shromáždění. Stačí jednoduchá bohoslužba – několik minut denně si spolu čtete, modlete se a zpívejte. Porostete vy a porostou i ostatní.

www.ligonier.org

„Mnoho lidí dnes hledá Boží moc ve znameních, divech a zázracích, ale Bůh neustále zjevuje svou moc v evangeliu, které Pavel prohlašuje za Boží moc ke spasení každého, kdo věří.“

Erroll Hulse

POZVÁNKA NA KONFERENCI

*Konference Zápasu o duši
a Poutníkovy četby 2025*

Milí přátelé v Kristu.

Srdečně vás zveme na Zimní konferenci Zápasu o duši a Poutníkovy četby, která se uskuteční, dá-li Pán, v **sobotu 22. února 2025 v hotelu Krystal v Praze.**

Tématem konference je „**Soli Deo Gloria – jediné Bohu buď sláva**“.

Registrovaní účastníci obdrží zdarma (v počtu 1 ks na rodinu) knihu podle svého výběru. Zvolit můžete jednu z těchto knih:

1. *Svou slávu nikomu nedám* (Pavel Steiger)
2. *Střípky poznání Boha, I. díl* (Arthur W. Pink)
3. *Potěšení v Trojici* (Michael Reeves)

Zvolenou knihu prosím označte při přihlašování ve formuláři.

Děkujeme.

Svou slávu nikomu nedám (Pavel Steiger)

Kniha je hlubokou studií biblického konceptu Boží svrchovanosti a lidské zodpovědnosti. Bratr kazatel Radek Kolařík dává dobré důvody, proč stojí za to si knihu přečíst.

Realitou je, že dnes slyšíme dva druhy evangelia. Staré, kde je spasení výlučně dílem Božím, a nové s lidským podílem. Jedno závisející na rozhodnutí Boží svrchované vůle a druhé na rozhodnutí člověka. Jedno vyvyšuje Boha a druhé člověka. Je to právě to staré, Boha vyvyšující, biblické evangelium, které zde Pavel Steiger tak jedinečným způsobem vykresluje. Jasně nám také ukazuje původ obou evangelií a jejich důsledky pro náš život a uctívání. Tato kniha je skutečným pokladem, který pomůže v biblickém porozumění Božího díla spasení. Nemohu jinak než ji vřele doporučit.

Střípky poznání Boha (A. W. Pink)

Autor dává dobré důvody, proč bychom si měli přečíst jeho knihu.

Málokterý z těch, kdo občas čtou Bibli, vědí o majestátu božského charakteru, který vyvolává úžas a vzbuzuje úctu. Povědomí, že je Bůh velký v moudrosti, úžasný v moci a stále plný milosrdenství, pokládají mnozí za jakousi obecnou znalost. Zamýšlet se však nad věcmi, které se blíží adekvátní představě o jeho existenci, přirozenosti a vlastnostech, jak jsou odhaleny v Písmu, je něco, čemu se v této zkažené době věnuje jen málo lidí. Bůh je ojedinelý ve své vznešenosti.

Kdo je mezi bohy jako ty, Hospodine? Kdo je jako ty, tak velkolepý ve svatosti, hrozný v chvályhodných skutcích, konající divy? (Ex 15,11)

Potěšení v Trojici (Michael Reeves)

V této fascinující knize nás autor uvádí do křesťanství a křesťanského života,

který je od začátku do konce zakořeněn v trojjediném Bohu – Otci, Synu a Duchu svatém. Nejen osobu a dílo Krista, ale také modlitbu, církev i každý aspekt své víry musíme chápat v kontextu Trojice.

Pokud jste kdy měli pocit, že učení o trojjedinosti je přítěží, břemenem, které je třeba trpělivě nést, tato kniha změni váš pohled. Michael Reeves představuje trojjediného Boha jako to nejlepší na křesťanské víře. Na každé stránce k nám promlouvá svěžím způsobem, vytváří překvapivá spojení a připomíná nám, že Bůh evangelia je dobrou zprávou ve třech osobách. (F. Sanders, Biola University)

Prosím také o modlitby za konferenci, za všechny kazatele, za posluchače i za ty, kteří nám pomáhají konferenci připravit.

V Kristu,

Jan Suchý

Přihlásit se můžete **do 16. února 2025** (nebo do naplnění kapacity sálu) na našich webových stránkách, písemně či e-mailem. Do přihlášky uveďte jméno a příjmení, adresu, e-mail a sbor, který navštěvujete, jména dětí a jejich věk (viz dále).

Zahájení bude v 9.30 hod. Registrace je od 8.30 do 9.20.

Prosíme vás, abyste přijeli, pokud možno, včas a pomohli nám tak s hladkým průběhem celé konference. Pokud se přihlásíte na konferenci, ale potom nebudete moci přijet, dejte nám prosím včas vědět. Stejně tak pokud plánujete přijet, rádně se prosím

přihlaste – pomůžete tak nám i ostatním a jako poděkování obdržíte zdarma knihu podle svého výběru v přihlášce.

Místo konference

Konferenční sál hotelu Krystal, José Martího 2/407, Praha 6. Z hlavního nádraží ČD se na místo dostanete tramvají č. 26 (směr Divoká Šárka), zastávka u hotelu se jmenuje Nad Džbánem. Je možné jet metrem A na zastávku Nádraží Velešlavín a potom jednu zastávku tramvají (č. 20, 26). Parkování je možné na venkovním parkovišti vedle hotelu nebo v ulicích kolem. Modré zóny jsou placené pouze od pondělí do pátku, v sobotu je parkování zdarma.

Oběd

Naobědvat se je možné v hotelu, kde je k dispozici hotelová restaurace. Obědové menu je za 150 Kč (v přihlášce označte zájem o oběd). Na recepci je možné zakoupit obložené bagety. Cca 10 minut pěšky od hotelu je McDonald's a 10 minut autem je obchodní centrum Šestka.

Program pro děti

V průběhu dopoledních i odpoledních kázání budeme mít pro děti ve věku od 5 do 12 let zajištěný program.

Program konference

- 8.30–9.20 Registrace
9.30–9.45 Jan Suchý: Zahájení, přivítání, píseň

- 9.50–10.30 **Milan Bulák: Soli Deo Gloria je vyvrcholením předchozích 4 Solas (J 20,30–31)**
10.30–11.00 Přestávka, občerstvení (příležitost k diskuzi), po skončení píseň
11.05–11.45 **Roman Klusák: Spasení pro Boží slávu (Ef 2,8–9)**
11.45–13.15 Přestávka na oběd a na diskuzi, po skončení píseň
13.20–14.00 **Radek Kolařík: Sláva Bohu za mou spásu (1Tm 1,12–17)**
14.00–14.30 Přestávka, občerstvení (příležitost k diskuzi), po skončení píseň
14.35–15.15 **Marcus Denny: Vše je k Boží slávě (Ř 11,33–36)**
15.15–15.30 Přestávka, občerstvení (příležitost k diskuzi)
15.30–16.15 **Panelová diskuze k tématu konference (moderuje Jan Suchý)**
16.15 Závěr

Na pokrytí nákladů bude v průběhu konference provedena sbírka.

Obsah jednotlivých kázání:

Milan Bulák: Soli Deo Gloria je vyvrcholením předchozích 4 Solas (J 20,30–31)

Nejvyšším zjevením Boží slávy není stvoření, i když i to přináší Bohu slávu, ale

vtělení jeho jediného syna Ježíše Krista a vše, co Pán Ježíš na této zemi činil.

Pán Ježíš Kristus, Boží syn, přišel na tento svět, aby odhalil neposlušnost a hřích lidstva, zároveň s tím ale přinesl oběť za naše hříchy, záchranu pro hříšníky, přinesl světlo na tento svět a byl oslaven Bohem Otcem. Jeho život a dílo, vše, co činil, přineslo Bohu slávu a my můžeme skrze zapsané Boží slovo poznat něco z jeho slávy a věřice v něho mít život věčný. V tomto textu máme shrnuté všech pět Solas s nádherným vyvrcholením v Soli Deo Gloria, tedy všechna sláva patří jedině Bohu samotnému.

Milan Bulák je starší a kazatel místní církve *Evangelikální baptisté Jílové*, kde zahájil z Boží milosti službu v roce 2012, po dokončení studií na teologické škole. Je také zapojen do služby v nakladatelství *Poutníková četba* a *Reformace.cz* a dále slouží v *Českém biblickém institutu*. S manželkou Alinou vychovává dva syny.

Roman Klusák:

Spasení pro Boží slávu (Ef 2,8–9)

Boží sláva je ústředním tématem nejen naší konference, ale i celého Písma. Text, který budeme společně studovat, je možná „notoricky známý“, protože si ho všichni pamatujeme (připomínáme) ve spojitosti se spasením a způsobem, jakým jsme spasení obdrželi. Jakou má však tento text spojitost s Boží slávou? Bůh se rozhodl přinést si slávu, jak za stvoření, tak za soud nad hříchem a nakonec náš text předkládá i záměr našeho spasení – znovu Boží slávu.

Už jste někdy přemýšleli nad tím proč? Proč se Bůh rozhodl zachránit hříšníky, jako jste vy a já, tak, že pošle svého jediného Syna? Copak nebyla jiná a „lepší“ cesta? Odpověď, kterou dostáváme z Písma (z našeho textu) zní, že Pán nás zachránil z milosti skrze víru, aby mu za to vzešla sláva. Nejen že nebyla jiná cesta pro naši záchranu, ale každá jiná cesta by Boha také připravila o slávu, která mu za spasení člověka náleží. Moje touha je, abychom při studiu viděli, že každá část našeho spasení je učiněna tak, aby Bohu přinesla tu největší slávu.

Roman Klusák byl Pánem zachráněn pouhou milostí v roce 2000, když mu bylo 13 let. Nyní je kazatelem sboru *Evangelikálních baptistů Lovosice*. Je také zapojen do služby v *Poutníkově četbě* a ve *Spolku Reformace.cz* a dále v *Českém biblickém institutu*. Je ženatý s manželkou Míšou, se kterou mají z Boží milosti (zatím) tři děti, Samuela a Ester a Rebeku.

Radek Kolařík: Sláva Bohu za mou spásu (1Tm 1,12–17)

Do jaké míry mohou být lidé vděční za spasení sami sobě a kde už Pánu Bohu? Jinak řečeno, komu patří chvála za spasení hříšníka? Odpověď na tuto zásadní otázku, která v důsledku ovlivňuje naše každodenní životy a uctívání, budeme hledat v 1. Timoteovi 1,12–17. Zde nám totiž apoštol Pavel ukazuje nejen slavnou pravdu, že *Kristus Ježíš přišel na svět, aby zachránil hříšníky*, ale také jak bídne na tom hříšníci sami o sobě jsou, jak moc potřebují Boží milosrdenství

a komu jedinému, na konci dne, patří jejich sláva za spasení.

Radek Kolařík je z Boží milosti ospravedlněný hříšník, manžel, otec a zakládající kazatel sboru *Křesťané Kuřim*. Pán Bůh jemu a jeho ženě Lauře požehnal devíti dětmi. Z šesti se raduje již nyní a z třech dalších se budou radovat na věčnosti.

Marcus Denny:

Vše je k Boží slávě (Ř 11,33–36)

Tento oddíl je vrcholem kapitol knihy Římanům 1–11. Obsahuje to, co se označuje jako doxologie (z řec. doxologie, dóxa „chvála, sláva“ a lógos „výrok“). Doxologie je krátké vyjádření chvály Bohu. Podobně jako manžel, který vidí svou nevěstu kráčet po ostrově, nebo horolezec, který stojí na vrcholu Everestu, odhalují verše 33–36 odpověď srdce, které proniklo do hlubin Boží svrchované milosti. Naším cílem při studiu tohoto textu je lépe zahlédnout Boží moudrost v jeho plánu spasení, abychom i my skutečně odpověděli chválou a klaněním se našemu svrchovanému Bohu.

Marcus Denny je manžel zbožné ženy Amie a otec tří krásných dcer. Teologické vzdělání získal především ve svém domovském sboru ve Spokanu, USA, ale také na *Masters Seminary* v Los Angeles. Pět let byl jedním z pastorů v *Cornerstone Bible Church* v Los Angeles. V roce 2009 byl vyslán do České republiky. V současnosti slouží jako starší v *Biblickém sboru křesťanů Kladno*. Jeho touhou

je pokračovat dále v kázání Ježíše Krista a v zakládání dalších biblicky zdravých sborů v České republice.

TO NEJLEPŠÍ PRO JEHO SLÁVU

Roman Klusák

Lenost v životě křesťana

Chtěl bych se s vámi v následujících měsících zamyslet nad biblickým vnímáním práce, píle a lenosti. Dlouho jsem přemýšlel, jak uvést toto téma. Nechci a ani si netroufám tvrdit, že dnešní téma je „nejpalčivějším“ problémem, ale zdá se mi, že v naší době je právě lenost tím, co stále silněji táhne církve do světa. Nejen proto, že je lenost ve společnosti tak rozšířená, že ji vidíme na každém kroku, ale také protože se jí „táhnout“ do světa necháváme. Jaké jsou však důsledky lenosti, to už často nejsme schopni vidět. Kdo vás naposledy konfrontoval s hříchem lenosti? Kdy jste k někomu museli přijít a říct mu, že nedělá „to nejlepší pro jeho slávu“?

Přesto je lenost oblast, která se dotýká každého z nás, našich životů, práce, vztahů. A to nejen doma, ale také v církvi.

Co tedy dělat s leností? Jak s ní bojovat? A jak se jí zbavit? Všechny uvedené otázky vychází z definice podstaty

lenosti. Písmo nám i v této oblasti přináší odpovědi.

Při pohledu do Bible vidíme neměnící se vlastnosti lidského charakteru. Týká se to jak lidského jednání, tak motivů, které k danému jednání vedou. Kniha Kazatel nám tuto skutečnost předkládá následovně:

To, co bylo, je to, co i bude, a to, co se dělalo, je to, co se bude dělat. Není nic nového pod sluncem. (Kaz 1,9)

Tato pravda se však netýká pouze práce, činností nebo motivů, ale také zápasů a pokušení. Z toho můžeme usoudit, že zápasy, které vedeme v naší generaci, nejsou jiné než ty, se kterými zápasily generace předchozí, ač možná zápasíme s jinou intenzitou.

Nechci si tady stěžovat na lenost „dnešní církve“ či „mladých“. Ani není mým cílem jen definovat lenost. Chci, abychom, dá-li Pán, společně přemýšleli v několika krátkých zamyšleních nad důležitostí **píle, která přináší Bohu slávu**. A kde jinde začít než u lenosti. Proto má naše první téma název: *Lenost v životě křesťana*.

Pojďme si lenost nejprve definovat. Protože z naší definice vychází nejen naše vnímání, ale také další otázky a cesty k vypořádání se s leností. Co je vlastně lenost? Když si slovo lenost zadáte do vyhledávače jakéhokoliv webového prohlížeče, dostanete definice, které se všechny točí kolem jednoho významu.

Lenost je podle vnímání tohoto světa „duševní apatie či nechuť k jednání plynoucí z nedostatku motivace jednat“.

Lenost je „opak činorodosti“. Pro nás je však možná důležitější, že v dnešní době není lenost vnímána jako něco, co bychom mohli označit slovem „hřích“. Svět ji vnímá jako „nezdravé“ nebo „neprospěšné“ vyjádření sebe sama.

Když se však podíváme do Písma, které často mluví o lenosti, je nám jasné, že chceme-li přesně označit lenost, nejlépe se hodí slovo „hřích“. Možná se ptáte, kde je výslovně napsáno, že lenost je hřích, a je pravda, že v Písmu nenajdeme vyjádření: lenost = hřích. Dovolte mi však uvést dva důvody, které potvrzují zařazení lenosti mezi hříchy:

1. Lenost je hřích, protože jde proti Božímu řádu

Mnoho lidí, včetně mě, by si občas přálo, aby byla práce důsledkem pádu člověka. Práce je však již od prvních veršů knihy Genesis považována za dobrou. Vždyť „na počátku Bůh stvořil“ (Gn 1,1), což byla práce. Když následně stvořil Bůh člověka, stvořil ho proto, aby člověk Hospodina oslavoval. A jedním ze způsobů, jakým ho měl a má oslavovat i dnes, je práce. Když byl člověk postaven do zahrady Eden, dostal ji za úkol obdělávat a starat se o zvířata (Gn 2,15). Práce, draží v Kristu, není následkem pádu, důsledkem pádu je naopak lenost.

Proto když definujeme lenost, nemůžeme jinak než ji definovat v rozporu s tím, co říká tento svět. Lenost není „vyjádření sebe sama“, je to „prosazení sebe sama“, a to navzdory důvodům, pro které nás Pán stvořil.

Nemělo by být naší motivací, že když budeme pilně pracovat, můžeme přinést Bohu chválu (1K 10,31)? Nemotivuje nás k lenosti spíše to, že „my“ nechceme nic dělat?

Lenost je tedy projev sebestřednosti a pýchy. „Já“ nechci. Když jsme však líní, dáváme na místo toho, kdo rozhoduje o našem životě, sebe samé. A tak se proviňujeme modloslužbou. A to nás vede k druhému bodu.

2. Lenost je hřích, protože jde o svévoli

Dále je lenost hřích, protože jde o prosazení naší vůle. Co tím chci říct? Jelikož Písmo nám na mnoha místech prikazuje, abychom pracovali (Gn 2,15; Př 14,23; 28,19; Ef 4,28; 1Te 4,11–12; 2Te 3,6–12 atd.), je lenost prosazováním naší vůle proti Boží vůli pro nás. Podívejme se, jak apoštol Jan nazývá takové jednání:

Každý, kdo činí hřích, činí také svévoli. Hřích je svévole. (1J 3,4)

Naší motivací k lenosti je prosazovat vlastní vůli, a protože nechceme pracovat a namáhat se, ubíráme se cestou lenosti. Možná jste tak o lenosti nikdy neuvažovali, ale zkuste se zamyslet, opravdu je lenost nedostatek motivace jednat (jak říká svět)? Ano, možná bychom to tak mohli nazvat, ale ne u věřících. Vždyt přinést Bohu chválu je dost silná motivace k tomu, abychom pracovali.

Pro tyto dva zmíněné důvody je lenost na základě Písma hřích. Písmo nás však učí, že člověk, který je znovuzrozený,

nemá podléhat hříchu, ale naopak se mu vzepřít a odstraňovat ho z vlastního života (Žd 12,1–2). A boj s leností není lehký. Stejně jako všechny ostatní hříchy se i lenost snaží v našem životě zapustit kořeny a ovládnout nás.

Když tedy definujeme lenost jako hřích, Písmo nám ukazuje způsoby, jak s ní jednat. To neznamená, že náš boj bude lehčí nebo snazší. Uvědomme si však, že pokud podléháme lenosti, ačkoli si myslíme, že nikomu neubližujeme, jsme ve vzpouře proti Bohu, který za nás dal vlastního Syna. Držme se tedy Krista a pracujme pro jeho slávu.

Boj s leností, stejně jako i s dalšími hříchy, může mít dlouhého trvání, proto nezmalomyslněme, ale spoléhejme na toho, který nám dává sílu a milost. Práce pro jeho slávu stojí za námahu.

KDO JSOU PURITÁNI A CO UČÍ?

Radim Světlík

Recenze knihy Errolla Hulse

„Ty seš ale puritán! Umíš něco jiného než mluvit o Ježíši?“ „To ti to tvé puritánské svědomí nedovolí se ani trochu pobavit?“ „Nebor Bibli příliš doslovně, to dělají leda tak puritáni.“ „Vždyt na tom

filmu není nic špatného, nebud' upjatý jako puritáni.“ „Pořád jen řešíš tu svou víru, ať neskončíš jako puritán.“ „A to vadí, že ty šaty mají hlubší výstřih? Jsi snad puritán?“ „Nech si ty své puritánské móresy pro sebe, v našem sboru o farizejství nestojíme.“ „Zákonická doba puritánů je pryč, žijeme v 21. století.“

Slyšeli jste někdy lidi okolo sebe reagovat na vaše nebo cizí názory, postoje či jednání podobným způsobem? Ano, občas se jedná o oprávněné námitky vůči nemístné náboženské horlivosti. Svět je plný zelotů, kteří jsou Bohu ve skutečnosti na míle vzdáleni. Mnoho moderních „křesťanských farizeů“ bez soucitu používá Bibli k ubíjení mysli a svědomí druhých, aniž by jim nabídli naději, milost a odpuštění v Kristu. Mnozí však věrným křesťanům odporují neoprávněně. Schází jim horlivost a druhé za ni odsuzují. Bývají lhotejní, avšak upřímné úsilí o zbožnost je dráždí k výpadům podobně jako torerovo rudé plátno. Kdokoli bere otázky víry vážněji než oni, spadá do kategorie horlivce pohybuujícího se na hranici náboženského fanatismu. „Pozor na něj, je to zákoník!“ říkají. Anebo také: „Pozor, PURITÁN!“

Jen stěžejí vyjádříme, jak daleko od pravdy se tímto způsobem uvažování dotýční kritici dostávají, a jen se zármutkem upozorníme na jejich nevědomost. Drží se nezdravých předsudků a velice pravděpodobně i nepravdivých informací. Jaká škoda! Kolik nedorozumění v církvi vzniká právě kvůli nevědomosti, nepravdivým informacím a předsudkům. Téma

puritánů není výjimkou. Avšak je-li tomu tak, nabízí se otázka, *kdo jsou puritáni a co učí?* Tak zní nejenom náš dnešní dotaz, ale i název knihy od autora jménem Erroll Hulse, na niž nyní zaměříme svou pozornost. Jedná se o knihu, která čtenáři nabídne ucelený přehled o tom, kdo byli puritáni, kde se vzali, jak žili a co učili.

Nejsem si jist, zda se následující poznámka hodí na úvod či závěr tohoto článku, musím se vám však přiznat, že jsem v puritánech před lety nalezl blízké přátele. Do té doby jsem nevěděl, co od nich mohu očekávat. Když jsem však zjistil, že žili naplno pro Krista a zůstávali Pánu věrni i v nelehkých časech, a když jsem pozoroval jejich hlubokou znalost Písma a jak horlili pro jeho pravdu a pro Boží slávu, musel jsem se zastavit a přehodnotit své postoje před Bohem. Jako kdybych najednou prošel komplexním lékařským vyšetřením. A výsledek? Nejsem v tak dobré duchovní kondici, jak jsem se domníval. Tím to ale nekončí. Puritáni dovedou nejenom mistrně odhalit nemoci lidské duše a srdce, ale i nabídnout špičkovou lékařskou péči. Jejich léčivo, balzámy, vonné oleje a procedury jsou i po staletích čerstvé a účinné. Jak je to možné? Nenacházím lepší odpověď, než že hlavní ingrediencí medicíny puritánů je Boží slovo. Je libo lázeňskou kúru? Jste připraveni na hloubkovou rehabilitaci duše? Pak jste na správném místě.

Erroll Hulse jednoduchým způsobem nastiňuje historické a společenské

souvislosti vzniku puritánského hnutí. Předkládá stručné životopisy předních puritánských osobností a nabízí výstižný popis puritánského učení v nejrůznějších otázkách víry, teologie a praktického života. Kniha je vhodným zdrojem pro člověka, který se s puritány teprve seznamuje. Nepochybně ji ale ocení i ten, kdo se s puritány setkal již dříve. Nyní si řekneme, proč je užitečné zabývat se otázkou, *kdo jsou puritáni a co učí*.

Puritáni velmi dobře věděli, že víra v Krista není souborem neosobních náboženských pravidel, pouček, jimž se člověk bezmyšlenkovitě podřizuje, či souhrnem náboženských rituálů, které člověk slepě vykonává. Pokud existuje v historii někdo, kdo dokázal spojit hluboké a celistvé poznání Písma s každodenním životem, pak to byli právě puritáni. Puritáni vedli pomíjivý pozemský život pro Boží slávu s radostí v Kristu nehledě na okolnosti a se zrakem upnutým na věčnou nádheru budoucího věku. Sami sebe považovali za „poutníky“ a „příchozí“, kteří tímto světem jen prochází do věčné blaženosti v Boží přítomnosti (Žd 11,13). Pravděpodobně díky tomuto způsobu vnímání reality získali puritáni přednost, kterou jen tak někde nenajdeme – v každém ohledu horlivý život víry pro Boží slávu. Erroll Hulse ve své knize výstižně podotýká: „Puritáni byli nejsilnější tam, kde jsou dnešní církve obecně nejslabší“ (str. 14). Nemusíme pátrat příliš dlouho, abychom zjistili, že se nejedná o nadsázku.

Ačkoli puritáni dávno zesnuli, stále mají co říct. V dochovaných knihách a spisech se hojně vyjadřují k tématům spojených s teologií i praktickým životem – vše ve světle učení Písma. „Křesťanství je náboženstvím intelektu, srdce i praxe,“ píše Erroll Hulse (str. 145). Puritáni velmi dobře znali pojmy (a jejich biblický význam), které dnes bývají hrubě překrucovány nebo zcela opomíjeny. Pozastavte se na okamžik nad výrazy, jako jsou víra, obrácení, pokání, hřích, povolání, vyvolení, odpuštění, ospravedlnění, zástupná oběť, vykoupení, posvěcení či oslavení. Jak byste tyto pojmy vyjádřili? Co o nich slýcháte z kazatelny? Co se o nich dozvídáte z moderní křesťanské literatury? V této souvislosti stojí za zmínku konkrétní úryvek z knihy týkající se obrácení: „Posuzování obrácení se oproti dnešku velmi lišilo. Za obráceného člověka se považoval ten, kdo svým životem ukazoval, že je novým člověkem v Kristu. Dnešní rozhodnutí bývají často hlášena jako obrácení. Naneštěstí jen velmi málo rozhodnutí lze považovat za skutečná obrácení. [...] Když obejdeme skutečnost hříchu a jeho vážných důsledků pro celého člověka, převládne myšlenka, že abychom se znovu narodili, stačí se jen rozhodnout pro Krista. Rozhodnutí pro Krista je vše, co potřebujeme. Ale to je ‚snadnovíráctví‘, které odsunuje pokání z hříchu na druhou kolej. Lidé, kteří udělají rozhodnutí, jsou prohlášeni za spasené, což se později ukáže jako předčasné... Výsledek můžeme vidět na tom, že východ

je v některých církvích téměř tak široký jako vchod. Jinými slovy mnoho lidí vchází, udělá rozhodnutí, ale nejsou změnění ani znovuzrození, takže brzy přijdou o iluze a odejdou pryč“ (str. 89, 133–134).

Puritáni nebyli pouhými teoretickými badateli biblických pojmů. Hojně se věnovali tématům s praktickým přesahem, mezi něž patří vztah s Bohem, křest, věčeře Páně, studium Písma, rozjímání nad Bibli, služba Bohu, Boží vlastnosti, Boží podstata, kázání, vyučování, pastorační, evangelizace, misie, manželství, rodina, výchova a vedení dětí, vzdělání, zábava, práce a podnikání, správa majetku a financí, politika atd. Puritáni kupříkladu věřili, že Boží přítomnost může být vnímána nejen v modlitbách, ale i v práci, rodinném životě a odpočinku. Jejich texty často kladou důraz na úlohu rodiny a vzájemnou podporu manželů v duchovním růstu. Mnozí puritáni učili, že duchovní život zahrnuje neustálou introspekci, která vede k pokání a odpovědnému jednání ve světě. Podívejme se například, jak puritáni aplikovali text Písma (2Tm 3,14–15) v oblasti rodinného uctívání Boha: „Rodinná bohoslužba byla považována za důležitou denní povinnost a konala se každé ráno a večer. Děti byly vychovávány v bázni a kázni Páně. Výhody zevrubné znalosti Písma v raném věku krásně ilustruje příklad Matthewa Henryho, syna puritána Philipa Henryho, který měl už od dětství živou a vynikající znalost Písma. To mu později umožnilo napsat nádherný

komentář k celé Bibli, který je žádaný i dnes“ (str. 143). Nezapomínejme, že tentýž princip vedení rodiny zastával Jan Amos Komenský, který rovněž působil v 17. století. Více se o tom dočtete v recenzi Komenského knihy *Informatorium školy mateřské* v magazínu *Zápas o duši*, č. 162).

Možná si říkáte, proč na tom tolik záležít? Proč si neustále lámat hlavu nějakým studiem a přemýšlením? Nestačí, když se ve sboru cítíme dobře a zakoušíme přátelskou atmosféru? Přátelství a přívětivá atmosféra jsou nepochybně potřebnou součástí církevního života, avšak nikdy nesmí převažovat nad pravdivým učením Písma. „Špatné učení vede k chybné praxi“ (str. 133). Kterýkoli sbor či jednotlivec může propadnout klamu, že je vše v pořádku, zatímco se jeho loďka pozvolna vzdaluje nebeskému přístavu. Lidé se mohou cítit dobře a zakoušet úžasnou atmosféru, přestože sešli z úzké cesty (Mt 7,14), která vede k životu. Úzkou cestu k životu nám, jak víme, zjevuje učení Božího slova: „Kdo zachováva naučení, je na stezce k životu, kdo však opouští pokárání, vede do bludu“ (Př 10,17). Buďme tedy pospolu. Radujme se ze vzájemného přátelství a ze společně tráveného času. Kéž jakožto Boží lid zakoušíme příjemné chvíle v dobrém rozmaru a pokoji srdce, avšak v Boží pravdě a jednotě Ducha svatého.

Erroll Hulse se snaží puritány čtenářům rovněž vylíčit prostým lidským způsobem. Setkáte se s osobnostmi z různých období, míst, církevního

a denominačního prostředí: John Bradford, William Perkins, Richard Sibbes, Jeremiah Burroughs, Thomas Goodwin, Thomas Watson, John Owen, Richard Baxter, John Bunyan, John Flavel a další. Nakouknete do jejich osobního života, seznámíte se s jejich názory, přečtete si úryvky z jejich spisů a získáte základní představu o charakteristice a zaměření jejich služby.

Jen pro představu zde zmíníme krátký citát o Johnu Bunyanovi (*Poutníková cesta, Milost přehojná, Modlitba*), o kterém jste již pravděpodobně slyšeli: „Podobně jako v případě Johna Rogerse z Dedhamu bylo kázání Johna Bunyana výjimečně pomazané. Celkově vzato byl nejvynalézavějším, nejmýlnějším a nejpřesvědčivějším kazatelem své doby. Unikátní bylo jeho používání alegorie. John Owen prohlásil, že by klidně vyměnil všechno své vzdělání za schopnost kázat jako Bunyan. Když navštívil Londýn, jeho kázání nepřitahovala jen stovky, ale tisíce posluchačů“ (str. 104). Všimněte si, jak učený a teologicky kovaný John Owen s pokorou oceňuje kázání prostého a anglikánskou církví neordinovaného Johna Bunyana. O Johnu Owenovi se v téže knize dozvídáme následující: „Své knihy psal v reakci na výzvy a tlaky své doby. Ale ve všech jeho spisech je zřejmá moc a myšlenková soudržnost a vždy naprostá věrnost autoritě Písma... Owenovo dílo odhaluje analytickou, formativní a brilantní mysl. Základem všech jeho prací je hluboké pochopení učení o milosti“ (str. 97–100).

Z jejich vztahu je patrná vzájemná podpora a pokora. Oba sloužili Pánu podle svých možností a obdarování, podobně jako apoštolové Petr a Pavel v období rané církve.

Jak již několikrát zaznělo, puritáni milovali Písmo. Celým srdcem věřili, že se jedná o Duchem svatým vdechnuté, neomylné a pro všechny oblasti života užitečné Boží zjevení. Navzdory své značné pracovní vytíženosti (délka pracovního dne běžně přesahovala 12 hodin) střezili puritáni svůj osobní i rodinný čas v modlitbě a rozjímání nad Božím slovem jako oko v hlavě. Ze srdce toužili šířit Písmo všude okolo sebe. Ačkoli se i puritáni v mnoha oblastech názorově lišili, usilovali o jednotu v hlavních otázkách víry. Zastávali svobodu křesťanského svědomí, současně ale dokázali chrabře hájit zjevnou pravdu Božího slova. Mnozí byli kvůli lásce k pravdě Písma zbaveni postavení, přišli o reputaci, obživu, zdraví, nebo dokonce o život. Jejich pohnuté životní osudy vás nenechají chladně přihlížet.

Měli puritáni své chyby? Samozřejmě že ano, jako každý smrtelník žijící v padlém světě. Jsou to však naši přátelé v Kristu, ne otrhaní strašáci v církevním poli, kterým je lepší se vyhnout. Než ale budeme puritány kvůli něčemu příště hodnotit, prozkoumejme nejprve, jak si v dané oblasti vedli, abychom se neprovinili hříchem nepatřičného soudu. Možná jim poněkud křivdíme. Nesudme podle zdání, sudme spravedlivým soudem (J 7,24).

JAK POZNÁM, ŽE JSEM SPASENÝ?

Pavel Borovanský

*Otázka ze Zimní konference
Zápasu o duši*

Sami sebe se ptejte, zda skutku žijete z víry, sami sebe zkoumejte. Což nechápete, že Ježíš Kristus je mezi vámi? Ledaže jste před ním neobstáli! (2K 13,5 ČSP)

Úvod

Otázka „jak poznám, že jsem spasený?“ napadla určitě každého z nás. Ve druhém listu Korintským 13,5 vidíme, jak Pavel kárá korintské křesťany, kteří naslouchali pomluvám namířeným proti Pavlovi a jeho apoštolství. V kontextu sporu i dalších problémů v korintské církvi jim Pavel píše, aby sami sebe zkoumali, zda žijí z víry v Krista. Proto je otázka, jak poznám, že jsem spasený, dobrou otázkou.

Moudrost ke spasení nám dává Písmo, respektive dobrá znalost Písma (2Tm 3,15). Věřím, že odpověď na otázku naší spásy nám také dá Písmo. Podíváme se na tři novozákonní oddíly. Každý oddíl má jiný úhel pohledu a pomůže nám tak lépe zkoumat, zda je naše víra pravá, spasitelná.

První oddíl Písma nám ukáže, kde má poklad zbožné srdce víry. Jedná se

o oddíl z Matouše 6,1–21. Druhý oddíl v 1. Tesalonickém 1,2–10 mluví o tom, že přijetí evangelia v moci Ducha svatého má jasné, viditelné důsledky, zjevné lidem v církvi i kolem nás. Třetím vybraným oddílem je 1. list Janův 2,1–6. Tento text účinným způsobem podrobuje naši víru zkoumání, koho jsme poslušní. Jan mluví ve velmi osobní rovině a dosvědčuje, že přijmout evangelium v moci Ducha svatého znamená být jeho požadavků poslušný. Podívejme se nejprve do Matouše.

Kde je tvůj poklad? (Mt 6,1–21)

V Matoušovi 6. kapitole učí Pán Ježíš zástupy, ale především své učedníky. Když se podíváme do prvního až osmnáctého verše, uvidíme, že Pán Ježíš mluví o několika oblastech, na kterých se pozná, kde je naše srdce. Co milujeme? Co je nám drahé?

Pán Ježíš mluví o konání spravedlnosti a prokazování dobra. To mohou konat i lidé nespasení. Pán Ježíš na tom však ukazuje, co je naším pokladem, zda sláva evangelia nebo sláva tohoto světa. Pokrytci ze světa mají odměnu ve světě! Dělají vše na odiv lidem, aby u nich došli slávy. Ale učedník Krista se chce líbit Bohu, ne lidem. A tak jedná skrytě, nechlubí se světu svou dobročinností. Slovy Jana jeho levice neví, co činí pravice.

Spravedlnost a dobré skutky jsou přirozeností nového života v Kristu, který jedná spontánně, jako když člověk dýchá. Nikdo se přeci nechlubí lidem, že dýchá! V případě pravé víry tedy nejsou

spravedlnost a dobré skutky prostředkem vlastního zviditelnění a slávy, nýbrž přirozeným ovocem Ducha svatého. Pravý křesťan má svou odměnu u Otce. Otec vidí, co je skryto, a sám své děti odmění. Již výsada konat spravedlnost a dobro je křesťanovi odměnou (Mt 6,4).

Ježíš mluví i o modlitbě. Ani ta není pro oči a uši lidí, aby nás chválili, jak jsme duchovní a zbožní. Modlitba je pro křesťana stejně přirozená jako spravedlnost a dobro. Máme vejít do pokoju a zavřít za sebou dveře. Otec zůstává skryt, ale nezůstane mu skryta žádná z našich modliteb. Máme u něho hojnou odměnu (Mt 6,6).

V modlitbě máme druhým odpouštět, aby i Otec odpustil nám. I zde uvedený princip ukazuje, co je nám drahé, pokud patříme Kristu. Kdo patří světu, nechápe bohatství milosti Kristova kříže. Nechápe, že on sám je hříšníkem na prvním místě. Žádá satisfakci, zadostiučinění a odplatu v tomto světě, a to ihned. To je pro něho cenné, taková je touha jeho srdce, které nedokáže odolat. Křesťan rozumí, že mu byl odpuštěn dluh, který by splácel celou věčnost, že byl vykoupen za nesmírnou cenu Kristovy krve. Proto považuje dluhy tohoto světa ve srovnání s tím, co mu přinesla zvěst evangelia za maličké (Mt 6,14–15).

Akdyž se postíme, opět se máme postit pro svého Boha a před jeho zrakem, ne před zraky lidí světa. Nevzdycháme nahlas, neproměňujeme se v otrhaných hadrech po náměstích a uprostřed církvi. Božím dětem stačí, když o jejich půstu

ví jejich nebeský Otec. Pravý půst je půst srdce, není to veřejné divadlo askeze (Mt 6,16–17). Celé vyučování završuje Pán Ježíš těmito slovy.

Neukládejte si poklady na zemi, kde je nič mol a rez a kde je zloději vykopávají a kradou. Ukládejte si poklady v nebi, kde je není nič mol ani rez a kde je zloději nevykopávají a nekradou. Neboť kde je tvůj poklad, tam bude i tvé srdce. (Mt 6,19–21)

Pokud tedy zkoumáme pravost své víry, je nám velkou pomocí podrobit své srdce Kristovu slovu z Matouše 6,1–21 a modlit se, aby nám Bůh ukázal, kde je naše srdce, jeho touha, jeho poklad.

Lidé si sami vypravují (1Te 1,1–10)

První list do Tesaloniky se dívá na obrácení a spasitelnou víru zvenčí, z pohledu druhých. Pavel Tesalonickým napsal:

Stále vzdáváme díky Bohu za vás za všechny a ustavičně na vás pamatujeme ve svých modlitbách; před Bohem a Otcem naším si připomínáme vaši činnou víru, usilovnou lásku a vytrvalou naději v našeho Pána Ježíše Krista. Víme přece, bratří Bohem milovaní, že patříte k vyvoleným, neboť naše evangelium k vám nepřišlo pouze v slovech, ale v moci Ducha svatého a v přesvědčivé plnosti. Víte, jak jsme si kvůli vám počínali, když jsme byli u vás. A vy jste jednali jako my i Pán, když jste uprostřed mnohé tísně přijali slovo víry v radosti Ducha svatého. Tak jste se stali příkladem všem věřícím v Makedonii a v Achaji. Od vás pak se slovo Páně rozeznělo nejen po Makedonii a Achaji, ale o vaší víře v Boha se ví všude, takže není třeba, abychom o tom vůbec mluvili.

Lidé sami vypravují, jak jste nás přijali a jak jste se obrátili od model k Bohu, abyste sloužili Bohu živému a skutečnému a očekávali z nebe jeho Syna, kterého vzkřísil z mrtvých, Ježíše, jenž nás vysvobozuje od přicházejícího hněvu. (1Te 1,2–10)

Uvedený oddíl mluví především o svědectví lidí, kteří vidí proměnu tesalonických křesťanů. Pavel, Silvanus a Timoteus jsou prvními svědky pravosti víry Tesalonických. A to před samotným Bohem. Neustále ve svých modlitbách Bohu děkují a vyprošují jeho milost pro křesťany v Tesalonice (1Te 1,2). Když si připomínají víru křesťanů v Tesalonice, také ji před Bohem dosvědčují. A všimněte si, jaká je podle svědectví Pavla a jeho druhů jejich víra.

Víra Tesalonických je živá! Není vírou prázdného filozofování. Pavel píše, že je činná, provázená usilovnou láskou a rostoucí nadějí evangelia Pána Ježíše Krista. Pavel říká, že pamatuje doslova na činy jejich víry, práci jejich víry. Jejich víra vytrvale koná. Milují Boha a jejich láska se namáhá a lopotí vstříc Kristu, protože on je jejich život a naděje. Proto jsou ve skutcích víry a lásky velmi vytrvalí a neustávají (1Te 1,3)!

Pravost a živost víry tesalonických dosvědčuje Pavel také ve veršících 4–6. Pavel si je vědom, že tesaloničtí patří k vyvoleným svatým. Je očitým svědkem jejich obrácení, pokání a víry. Pavel jim přinesl evangelium v moci Ducha svatého a stal se jim příkladem svým zbožným životem. A ti, kteří uvěřili, sami poté napodobovali Pavla a Krista

zjeveného v jeho životě! Pavel dosvědčuje, že ani mnohé tísně a soužení neodradily věřící v Tesalonice od následování evangelia, napodobování Pavla a Krista. Dokonce navzdory tísní rostla radost tesalonických z Krista a ze spásy. A zde leží úžasné svědectví pravosti jejich víry (1Te 1,4–6).

Od prvních chvil je víra a láska tesalonických dobře vidět! Zvěst o Kristu a Pavlův zbožný příklad života se z jednoho pramene Pavlova srdce stal mohutným pramenem mnoha dalších znovuzrozených srdcí. Jako byl Pavel příkladem jim, tak se oni sami stávají příkladem všem věřícím v celé Makedonii a Acháji! Dokonce lidé všude ví o jejich víře! Je živá, letí světem a svědčí o Ježíši Kristu a spáse v něm! Pavel říká: „Já mohu mlčet, protože lidé sami vypravují, jak jste přijali nás a evangelium. Jak jste činili pokání a obrátili se od modlářství k pravé, spasitelné víře v živého, pravého Boha (1Te 1,7–9).

Tesaloničtí jsou prokazatelně vyvolení, jsou spasení! Jejich víra zasahuje přesvědčivou mocí svět i lidi kolem. Slouží živému Bohu, očekávají uprostřed soužení plní radosti příchod Krista, v němž jediném je záchrana od přicházejícího Božího hněvu a soudu! (1Te 1,10).

Svědčí o nás druzí tak jako Pavel, Silvanus a Timoteus svědčili o víře Tesalonických? Je církev svědkem našeho obrácení? Neseme navzdory soužení tohoto věku ovoce víry a lásky, namáháme se a pracujeme k Boží slávě? Radujeme se ze své spásy? Napodobujeme zbožné

vzory ve víře a Pána Ježíše? Jsme sami příkladem ostatním věřícím? Neseme slovo evangelia všem, které jsme schopni zasáhnout? Vidí svět kolem nás změnu? Nemůžeme se dočkat příchodu Pána Ježíše Krista?

Bůh nám dal Písmo a v něm první list do Tesaloniky. Zkoumejme i podle něj, zda žijeme z víry v Krista.

Podle toho poznáte, že jste ho poznali (1J 2,1–6)

Být spasený znamená poznat a přijmout pravdu. Zda se to skutečně stalo, poznám tak, že můj život a mé jednání nyní určuje poznaná pravda. Být spasen znamená slovy Pána Ježíše poznat pravdu a být pravdou osvobozen (J 8,32).

Příklad: Tvrdím, že vím o havarijním stavu mostu, že je rozbitý a zřítí se se mnou. Přitom ale dál trávím veškerý svůj čas na mostě. Skutečně znám pravdu?

Pán Ježíš řekl, že každý, kdo hřeší, je úplným otrokem hříchu (J 8,34). Otrok hříchu se právě nachází na tom nejhorším mostě, který kdy byl. Hrozí jistý pád i se všemi, kteří jsou na něm. Zlouha je blížká a jistá pro všechny na mostě.

Platí, že ani jediný z nich se z mostu sám nedostane. Není to možné a musí ho zachránit jiná moc. Zásah někoho jiného. Když takový člověk pozná pravdu, že se most zřítí a že on sám se z mostu nedostane, ale potom bude nějakým zázrakem z mostu zachráněn, co nastane? Díky svému poznání a zkušenosti bude střežit sám sebe! Učiní všechno, aby se

již nikdy zpátky na mostě neocitnul. Ani na malou chvíli, ani kdyby na mostě uviděl spoustu lákavých věcí!

Stejně je to se spásou. Víme, kým jsme byli. Absolutní otroci hříchu. Neschopní nehřešit. Neschopní se vymanit z područí zla. Hříchem jsme byli ovládáni i přitahováni zároveň! Milovali jsme hřích (J 3,19). Byli jsme kvůli svému hříchu odsouzeni. Proto je největší znak mého spasení mé osvobození z moci hříchu. Moc hříchu již neurčuje můj život, netročí mu mé srdce, mé myšlení ani mé skutky.

Naopak, směřuji pryč od vlády hříchu. Bojuji s ním, umrtvuji ho mocí Ducha svatého, Písmem a modlitbou. Utíkám od něj, co mi síly stačí! Nejsem již poslušným vykonavatelem požadavků hříchu! Mám na hřích změněný pohled a v srdci rostoucí nenávisť k němu! Nechci již mít s mostem hříchu nic společného, nechci na něj ani pohlédnout, natož tam vstoupit! Místo hříchu jsem poslušný poznání pravdy evangelia. Jsem poslušný Krista, Pána evangelia, jeho vůle, jeho slova.

Toto vám píšu, děti moje, abyste nehřešili. Avšak zhřeší-li kdo, máme u Otce přímluvcce, Ježíše Krista spravedlivého. On je smírnou obětí za naše hříchy, a nejenom za naše, ale za hříchy celého světa. Podle toho víme, že jsme ho poznali, jestliže zachováváme jeho přikázání. Kdo říká: „Poznal jsem ho,“ a jeho přikázání nezachovává, je lhář a není v něm pravdy. Kdo však zachovává jeho slovo, upraveně v něm láska Boží dosáhla svého cíle. Podle toho poznáváme, že v něm jsme. Kdo

říká, že v něm zůstává, musí žít tak, jak žil on. (1J 2,1–6)

Podívejme se na první verš. Jan dobře ví, že psát otrokům hříchu, aby nehřešili, je větší bláhosť než říct beznohému: „Utíkej.“ Chtít po otroku hříchu, aby nehřešil, je větší marnost než nutit slepého číst a psát! Jan ví, že takový příkaz může dát jen těm, kteří jsou spasení, narození z vůle Boha, z moci jeho svatého Ducha. Vždyť tentýž Jan napsal:

Těm pak, kteří ho přijali a věřili v jeho jméno, dal moc stát se Božími dětmi. (1J 1,12)

My jsme přeci v Kristu, v našem přímluvci před Otcem. On je smírnou obětí za naše hříchy, to jsme poznali a přijali, tak jsme osvobozeni. Třetí verš je naprosto klíčový. Důkazem, že známe Krista, je naše poslušnost evangelia, jeho slova! Nemohu říkat, znám Krista, ale být Krista neposlušný a dál poslouchat hřích a jeho vábení! Kdo takto mluví, lže. Nikdy nepoznal pravdu evangelia, nikdy jí nebyl zasažen.

Poslouchat Krista je v otázce naší spásy zcela zjevně zásadní. V pátém verši Jan říká, že Boží láska koná a dosahuje svého cíle právě jen v těch, kdo jsou Krista a jeho slova poslušní. Co je příčinou a co důsledkem?

Neplatí, že ve mně může Boží láska konat a dosáhnout svého cíle, až když jsem poslušný. Naopak, jsem-li poslušný, je to proto, že již ve mně Boží láska dosáhla svého cíle. Její cíl je má poslušnost. Poslušnost Kristovy vůle je pro nás tedy dobrým dosvědčením naší spásy, ale

vyžadovat po otrocích hříchu, aby poslouchali Krista, je marnost (Ř 8,7).

Jan odhaluje ještě další věc, podle které poznáme, zda jsme v Kristu. Křesťanova schopnost těšit Krista svou poslušností je poklad v hliněné nádobě. Proto je možné, že zhřešíme. Vědomí, že Kristus je náš přímluvce u Otce, nás ale vede mocí Ducha svatého k vyznávání hříchů – k pokání. Právě pokání není jen přiznání: „Pane, zhřešil jsem.“ Účinná lítost zahrnuje i aktivní odpor, odklon, útek od hříchu, boj s hříchem, opuštění a konečně i úplné opuštění hříchu! Rosteme a sílíme ve svatosti! „Pane, zhřešil jsem a již více nechci. Smiluj se nade mnou, pomoz mi úplně opustit hřích.“ Protože jedná-li v nás Bůh mocí svého svatého Ducha, nejen že nám hříchy odpouští, ale také nás od nich podle Jana účinně očisťuje!

Jestliže vyznáváme své hříchy, on je tak věrný a spravedlivý, že nám hříchy odpouští a očisťuje nás od každé nepravosti. (1J 1,9)

Co tím Jan říká? To, že lítost nad hříchem nestačí. Abych měl jistotu, že jsem spasen, musím ve svém životě rozpoznávat i rostoucí posvěcení. Nejen lítost nad hříchem jako u Jidáše, který sice litoval, ale potom pokračoval po stezce svévole a smrti. Musí nastat změna, viditelně začít nový život. Růst svatost! Jidáš zůstal ve smrti. Jeho lítost nebyla dílem Ducha svatého, protože nevedla k proměně života. Písmo však o Boží moci v životě těch, kdo patří Kristu, říká:

Neboť je to Bůh, který ve vás působí, že chcete i činíte, co se mu líbí. (Fp 2,13)

Tímto milostivým dílem Ducha svatého v nás Bůh nejen budí zármutek nad naším hříchem a působí, že jej poznáváme, ale dává nám také milost a sílu se hříchu zříct. A dokonce pak zaplní uvolněné místo schopností konat dobré skutky, které nám všem v Kristu připravil (Ef 2,10). A to je absolutní novost života v Kristu. Staré zahynulo a hle, je tu nové!

Na závěr bych chtěl nám všem připomenout, že jedině u Boha, u Krista je odpuštění. Proto směřujeme vždy k němu, aby to byl především on sám, kdo bude zkoumat naše ledví, vždyť on zná naše srdce. Je schopen upokojit naše srdce a naplnit je jistotou spásy, vděčností a radostí!

W. J. Grier: Přijdu brzy!

Nanejvýš čtivá kniha, která vám pomůže porozumět učení o druhém příchodu Pána Ježíše.



PoutnikovaCetba.cz

PREMILENIÁLNĚ- DISPENZAČNÍ POHLED NA ZJEVENÍ 20 (1. ČÁST)

Radek Kolařík

Přinášíme třetí článek na téma výklad Zjevení 20 ze série, která představuje jednotlivé eschatologické pohledy.

Bible je z 27 procent tvořena verši týkajícími se proctví. Téměř čtvrtina z nich se zaměřuje na druhý příchod Pána Ježíše Krista, o kterém nemluví pouze starozákonní proroci, ale také všech devět novozákonních autorů. Kristův druhý příchod je po víře a spasení nejvýznamnějším novozákonním tématem. Dvacátá kapitola Zjevení a obzvláště jejích prvních sedm veršů tedy není něčím nepodstatným. Pán Bůh očekává, že budeme věrnými správci a vykladači jeho slova (2Tm 2,15), což v sobě zahrnuje správný výklad Zjevení 20. kapitoly a s ní spojeného tisíciletého království.

V předchozích číslech ZODu již vyšlo na toto téma **amileniální** pohled a **postmileniální** pohled. Snahou tohoto článku je představit pohled **premileniální** či konkrétněji **premileniálně-dispenzační**.

Základním pilířem premilenialismu je historicko-gramatický výklad, který se drží primární, doslovné interpretace toho, co je v Písmu zaznamenáno, a s alegorií či symbolismem nakládá jen v hranicích, které Písmo samo dovoluje. Tento princip byl uplatňován v biblických dějinách v již zaznamenaných a naplněných proroctvích. Například Židé na základě Jeremjášova (Jr 25) a Danielova (Da 9,2) proroctví o 70letém vyhnanství správně očekávali, že bude trvat doslovných 70 let, což se také stalo. Tento způsob výkladu byl také běžný v době prvního příchodu Pána Ježíše. Písmo ho opakovaně dokládá například v tom, jakým způsobem interpretovali učitelé Zákona a kněží proroctví z Micheáše (Mi 5,1) o místě narození Mesiáše (judský Betlém, viz Mt 2,4–6), jak vykládali proroctví ze Zacharjáše (Za 9,9) o triumfálním vjezdu Mesiáše do Jeruzaléma na oslátku (viz Mt 21,5) nebo proroctví o bití pastýře a rozprchnutí ovcí ze Zacharjáše (Za 13,7, viz Mt 26,31–32). U prvního Ježíšova příchodu vidíme, že se jednalo o zcela konkrétní a doslovné naplnění SZ proroctví. Hospodin nám v nich poskytl jasné vodítko k výkladu proroctví. V případě Ježíšova druhého příchodu a milénia tedy není žádný důvod zpochybňovat a alegoricky relativizovat proroctví, která se jich týkají, či neočekávat jejich doslovné naplnění.

Klíčové v pochopení eschatologie z premileniálně-dispenzačního pohledu je odlišení izraelského národa od církve. Písmo nám ukazuje, že Bůh má

konkrétní plán s etnickým Izraelem a svůj plán s církví.

Izraelský národ byl v minulosti hlavním záměrem v Božím vykupitelském plánu. Kvůli jeho neposlušnosti se na něm ale naplnila Izajášova a Ozeášova (Oz 1–2) prococtví. Bůh odstavil izraelský národ a svou pozornost nyní zaměřuje na církev, kterou ustanovil v den letnic a která je od svého vzniku složena ze znovuzrozených pohanů a znovuzrozených židů, které povolal sám Bůh (Ř 11,7).

Opět ale přijde doba, ve které Bůh zaměří svou pozornost na izraelský národ a naplní na něm zbytek svých SZ zaslíbení, jak o tom mluví Pavel v 9. až 11. kapitole Římanům. Toto období bude pozemským tisíciletým královstvím, při kterém bude Pán Ježíš vládnout na této zemi z Davidova trůnu v Jeruzalémě jako Pán pánů a Král králů nad národy světa (Za 14,9–11; Zj 20,1–6). Zjevení 20,1–7 je potom zcela logickým vyústěním všech předešlých proroctví Písma týkajících se tohoto tématu a nemůže být ničím jiným než doslovným popisem Kristova pozemského království.

Opět musíme zdůraznit, že církev nenahradila Izrael a není ani duchovním Izraelem, na kterém se naplní Boží zaslíbení daná etnickému Izraeli. Písmo svaté nikde neučí, že by izraelský národ navždy přišel o svá zaslíbení nebo že jsou jeho fyzická zaslíbení ve zduchověném způsobu převedena na církev, která se stává jeho dědicem. Pravý opak je pravdou.

Smlouva, kterou Hospodin uzavřel s Abrahamem, je věčnou smlouvou, ve které Bůh zaslíbil Abrahamovi a jeho potomstvu (etnickému Izraeli) zem, která jim bude věčným dědictvím (Gn 17,7–8; 1Pa 16,15–17). Izraelský národ bude plně navrácen do zaslíbené země (Gn 13,14–17; Ex 32,13), kde bude pokojně sídlit (Ez 34,28–29). Boží chrám v Jeruzalémě bude obnoven v nebyvalé slávě (Ez 40,1–48,35) a izraelský národ bude spasen (Jr 23,6; Ř 11,26–27). Smlouva, kterou uzavřel Hospodin s Davidem (2S 7,8–16), je také věčnou smlouvou (2S 23,5). Bůh v ní zaslíbil Davidovi, že jeho potomek bude vládnout z Davidova jeruzalémského trůnu (Ez 37,25), což Marii potvrdil anděl Gabriel (L 1,32). Otázkou je, kdy budou tyto věci naplněny?

Na dalších místech Pán Bůh izraelskému národu zaslíbil: jejich budoucí výsadní postavení nad národy (např. Iz 2; Za 8,23; Mi 5,7); že bude Izrael oplývat vínem, mlékem a vodou a Juda bude obydlen navěky (Jl 4,18–21); že v zaslíbené zemi vysadí vinice, postaví domy a nikdo je už nikdy nevyžene (Am 9,14–15); že porazí jejich nepřátele a on sám bude přebývat v jejich středu (Sf 3,14–20); že bude Jeruzalém v bezpečí a Hospodin bude králem nad celou zemí (Za 14,1–11). I zde je otázkou, kdy budou tato neodvolatelná zaslíbení (Ř 11,25–29) naplněna?

Ezechiel popisuje obnovu izraelského národa v 37. kapitole následovně: sjednocený národ (v. 19, 22), přiveden ze

všech končin země (v. 20–21), do své vlastní země (v. 21), majíce jednoho krále (v. 22). Spravedlivý lid (v. 23), který pravdivě uctívá Boha (v. 23) pod davidovským králem (v. 24–25). Poslušní lidé (v. 24) s trvalým občanstvím (v. 25) žijící pod mírovou smlouvou (v. 26) na místě, kde přebývá Bůh (v. 27), budou národem, který je celosvětově uznán (v. 28). Je zřejmé, že nic v historii izraelského národa se od doby jejich vyhnání ani zdaleka nepřibližuje těmto jedinečným, detailním, velkolepým Božím nepodmíněným zaslíbením etnickému Izraeli. Otázkou je, kdy budou i tyto věci naplněny?

Ve věci Božích zaslíbení izraelskému národu platí všechno nebo nic. To je důvod, proč nám Písmo nedává žádný klíč k rozšířování toho, která zaslíbení by se měla etnickému Izraeli naplnit doslovně a fyzicky a která by se měla naplnit duchovním způsobem na církvi. Nadějí Izraele bylo, že mohl uprostřed Božího trestu za svou neposlušnost vzhlížet k neotřesitelné naději, že Bůh jednoho dne fyzicky naplní svá zaslíbení. Pokud by Hospodin nenaplnil všechna svá zaslíbení etnickému Izraeli, potom by byl Bohem, který nebyl schopen dodržet svůj slib. Co víc, byla by i lehce zpochybnitelná jeho relevance v otázce spasení jako takového. Hospodin ale takovým Bohem není a ani ze své podstaty být nemůže (Ř 3,3; Ga 3,17; Žd 6,18).

Skutečnost, že církev v žádném případě nijak nenahradila Izrael a ani na ni nepřešla zaslíbení daná Izraeli, je jasně

viditelná také v tom, že i po založení církve staví Nový zákon vedle sebe znovu a znovu církve a etnický Izrael jako dvě odlišné entity (např. 1K 10,32), které jsou ale spaseny stejným způsobem – jediné z milosti, jediné skrze víru, jediné v božském Mesiáši, Božím Synu, Ježíši. Všech 77 NZ zmínek o Izraeli se při detailním rozboru textů vždy týká etnického národa. Jen kniha Skutků mluví o církvi (znovuzrozených z židů i pohanů) devatenáctkrát a etnickém Izraeli jednadvacetkrát a nikdy tyto termíny nepoužívá jako synonyma. Církve není nikde v Novém zákoně nazvaná duchovním nebo novým Izraelem a ani Izrael není nazván Církví. To platí i v případě Galatským 6,16, kde není možné ignorovat majoritní význam řecké spojky και (kai) – a –, která zde vyzdvihuje jednoznačnou specifikaci židovských věřících a která neumožňuje použití tohoto textu k obhajobě teologie náhrady.

(pokračování příště)

**Navštivte Youtube kanál
Poutníkovy četby:**
@poutnikovacetba93



DOTAZ ČTENÁŘKY

Dobrý den,

prosím o odhlášení z odběru. Po přečtení upoutávky ke Znamení ženě jsem se rozhodla, že o rady tohoto typu skutečně nestojím, neboť věřím, že jsme rovnocenní a máme se podporovat s mým mužem navzájem. V rámci poradenství jsem sloužila mnoha ženám, které pod vlivem takového učení roky žily v domácím násilí a nechaly tím prostředím formovat i svoje děti.

V Kristu J. O.

Dobrý den,

děkujeme za Vaši reakci. Dovolte, abych Vám napsala osobní svědectví:

Můj manžel je velmi vytížený člověk. Slouží ve svobodném sboru jako jeden ze dvou starších a v dalších křesťanských službách a kromě toho chodí do práce, aby uživil rodinu. Díky Bohu mu v zaměstnání vycházejí vstříc, má homeoffice, takže ušetří hodně času, který pak může věnovat službě. Víím, že jsou pro něj všechny ty služby náročné, a snažím se pomáhat mu, co to jde. Také jsem mu za všechny ty služby vděčná, protože jsou užitečné pro mě osobně, pro naši rodinu a další bratry a sestry v Kristu.

Takže jsou uvedené tipy pro mě dlouhodobě pomocí a povzbuzením a zároveň víím, že kniha „Znamení žena“

pomohla už mnoha ženám v našem sboru i jinde, aby přijaly svou roli v rodině a žily k Boží slávě a celé rodiny tak byly svědectvím světu, jehož manželství bývají velice často rozbitá a rozhádaná a nešťastní lidé v nich nežijí pro toho druhého, ale sami pro sebe.

Vybrané rady vychází z biblického principu: „... v pokoře pokládejte jeden druhého za přednějšího než sebe“ (Fp 2,3), který platí pro ženy i pro muže, a nenalézám na nich nic, co by šlo proti Božímu slovu. Zde v této knize se jedná o vyučování pro ženy, ale v nabídce našeho e-shopu máme také knihu pro muže *Muž podle Božího srdce* (vydalo nakladatelství Didasko), kde autor uplatňuje stejné principy pro muže.

Rady zde uvedené jsou ku pomoci ženám, které mají normální manželství, kde nedochází k násilí, ať už fyzickému, nebo psychickému. Ačkoli kniha se tématu násilí také dotýká, nerozebírá ho do podrobností. Takto postižené ženy si nevystačí s knihou, ale potřebují pomoc zvenčí. Pro poradce a starší sboru jsou zde knihy poradenské, se kterými jste jistě obeznámena, protože se poradenstvím zabýváte.

Kniha také v žádném případě netvrdí, že muž a žena nejsou rovnocenní ve vztahu k Bohu Otci, ke Kristu, ve spasení atd. Jen mají rozdílné role v rodině a Boží slovo určuje, že vedením rodiny je pověřen muž. Nerozumíme tomu ale tak, že muž je otrokář, který vládne bičem, ale že má milovat svou ženu jako sám sebe a starat se o ni jako o své vlastní

tělo. Ovšem zodpovědnost za směřování rodiny leží na muži, on se bude zodpovídat před Bohem a Bible ženu vybízí, aby se poddala jeho vedení: „Ženy, podržujte se svým mužům jako Pánu, neboť muž je hlavou ženy, jako je Kristus hlavou církve.“ Neznamená to, že nedochází k rodinným poradám, které většinou vedou k vzájemnému souhlasu, ale pokud se manželé z nějakého důvodu neshodnou, pak je rozhodnutí a zodpovědnost za něj na muži. Z Božího slova samozřejmě víme, že i muži mají své instrukce, jak se k ženám chovat, např.:

Muži, milujte své ženy, jako i Kristus miloval církev a sám sebe za ni vydal, aby ji posvětil, když ji očistil vodní koupelí v slovu, aby sám sobě postavil slavnou církev, která by neměla poskvrny ani vrásky, ani čehokoli takového, ale byla svatá a bezúhonná. Takto jsou povinni i muži milovat své ženy jako svá těla. Kdo miluje svou ženu, miluje sebe. Neboť nikdo nemá své tělo v nenávisti, ale žíví je a pečuje o ně, jako i Kristus o církev. Efezským 5,25–29 (ČSP)

Takže, když se to nakonec dá dohromady, vyjde krásné manželství. Žel jsme hříšní lidé a všichni selháváme a musíme za křesťanská manželství bojovat, modlit se, pokorně prosit Pána o pomoc a také mu děkovat za každý den, který prožijeme v souladu s jeho vůlí vyjádřenou v jeho Slovu. Přesto věřím, že když oba manželé milují Krista, usilují o svatost, sytí se Božím slovem, modlí se a rostou ve víře atd., pak jejich manželství bude minimálně mnohem lepší, než by bylo, kdyby byli neobrácení

a pravděpodobně také mnohem lepší než většina manželství ve světě.

Mrzí mě, že knihu a všechny ostatní články, které Vám posíláme, odsoudíte na základě jednoho krátkého článku, který Vás rozčílil možná kvůli neporozumění, ale tak už to v církvi chodívá: „Vždyť synové tohoto světa jsou vůči sobě navzájem prozíravější než synové světla.“

Pán Vám žehnej ve Vaší poradenské službě, je to těžká služba a člověk musí hledat u Pána mnoho síly a moudrosti.

Iva Suchá

CHVÁLA A DÍKŮVZDÁNÍ

Můj Bože,

*nejspravedlivější, největší, první ze všech,
mé srdce tě obdivuje, uctívá a miluje tě,
jelikož má malá loďka je tak plná,
jak jen může být,
a já bych před tebou v nekonečném proudu
vyžil všechnu tuto plnost.*

*Myslíme na tebe a hovoříme s tebou,
tryskají z nás desítky tisíc
radostných myšlenek,
jsou zlomeny pečeti desítek tisíc
zdrojů potěšení,
v mém srdci jsou rozesety desítky tisíc
občerstvujících radostí
shlukujících se v každické chvíli štěstí.*

*Žehnám ti za duši, kterou jsi stvořil,
za její zkrášlení a posvěcení,
ačkoli je zasazena v neúrodné půdě.
Za tělo, které jsi mi dal,
za udržování jeho síly a svěžesti,
za to, že jsi ho opatřil smysly,
abychom si užívali potěšení,
za lehkost a svobodu mých údů,
za ruce, oči, uši, které plní tvé příkazy,
za tvou královskou štědrost,
která zaopatřuje mou denní obživu,
za plný stůl a přetékající pohár,
za chuť, zalíbení, něhu,
za radost ze společnosti příbuzných a přátel,
za schopnost sloužit ostatním,
za srdce, které vycítí hoře a nouzi,
za rozhodnutí pečovat o své bližní,
za příležitost k rozsévání štěstí kolem sebe,
za své milované,
kteří již dosáhli radostí nebe,
za své vlastní očekávání,
že tě uvidím jasně.*

*Miluji tě nad veškerou vyjadřovací
schopnost jazyka,
za to, čím jsi svým stvořeným.*

*Prohlub mou lásku, Pane Bože,
v čase i na věčnosti.*

*Přeložila Iva Suchá, z „Údolí vidění“
(sbírka modliteb puritánů)*



Pošlete odkaz
na elektronickou
verzi Zápasu o duši
svým přátelům...

Zápas o duši a Poutníková četba
vás zvou na Zimní konferenci 2025

Soli Deo Gloria
Jedině Bohu
bud' sláva

22. 2.
2025
V PRAZE



VÍCE INFORMACÍ
A PŘIHLÁŠKA NA WEBU
REFORMACE.CZ
POUTNIKOVACETBA.CZ

PŘIHLASTE SE
DO 16. 2. 2025

 Poutníková
četba

ZÁPAS
O DUŠI

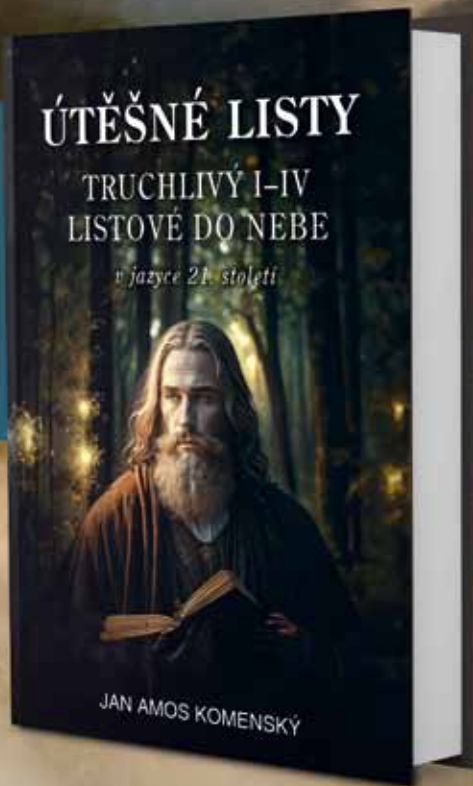
Život Jana A. Komenského byl plný těžkých okamžiků. Z této tavicí pece utrpení vychází přečištěné zlato povzbuzení, které není vyjádřeno lacinými slovy, ale pramení ze zvěsti Písma svatého.

**Poutníková
Četba**

***Pevná vazba,
formát 152 × 228 mm,
168 stran, 380 Kč***

***Do Vánoc 2025
v Poutníkově četbě
pouze 270 Kč***

Protože Ježíš Kristus zažil nejhorší ponížení a utrpení vzhledem k majestátu, který opustil, když se pro nás stal člověkem, má pro nás ta nejlepší slova útěchy a povzbuzení i pohotovou pomoc, abychom mohli překonat všechny životní strasti. Na koho jiného by měl Jan Amos ve svém poselství směřovat naši pozornost než právě na Pána Ježíše Krista? Činí tak s moudrostí nabytou životními zkušenostmi a s jistotou, protože ví, komu uvěřil.



WWW.POUTNIKOVACETBA.CZ